

“Αγωνίζου τον καλόν αιώνα της κρίσεως” (Α΄ Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ - ΕΤΟΣ ΙΓ΄ - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 153 - ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΛΙΟΛΟΥ 20 & ΛΑΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603, ΛΑΡΙΣΑ - ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ

Θα βρεθεί γιατρός να τον γιατρέψει;

Γράφει ο Ιερέυς Σταύρος Παπαχρίστος

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ως Διοίκηση, ομοιάζει με έναν βαριά άρρωστο άνθρωπο. Δεν υπάρχει γιατρός για να του προσφέρει βοήθεια. Μάρκου ΚΕΦ. Ε΄ (21-43).

ΓΙΑΤΡΟΣ για τον βαριά άρρωστο εννοώ τους Μητροπολίτες. Ασκούν εξουσία. Ασφαλώς δεν εννοώ όλους. Υπάρχουν εξαιρέσεις που δεν ανατρέπουν τον Κανόνα. ΑΡΡΩΣΤΟ εννοώ τον Χριστιανικό Λαό. **Διότι δεν του αναγνωρίζουν κανένα δικαίωμα. Δεν έχει γνώμη**, για ό,τι γίνεται στο χώρο της Εκκλησίας. Εκτός των φιλικώς διακειμένων. Οι ΕΝΟΡΙΑΚΕΣ Συνελεύσεις, που θα έπρεπε να γίνονται, απεφασίστηκαν, αλλά δεν γίνονται. Εννοώ να γίνονται πραγματικές. Όχι μόνο τυπικές. Να προσκαλούνται όλοι όσοι βγαίνουν στα ΜΜΕ (Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης) και να κάνουν διάλογο με όλους. Όχι μόνο με εκείνους που συμφωνούν μαζί τους και τους εγκωμιάζουν.

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ της Ιεραρχίας της Εκκλησίας, ύστερα από τον μεγάλο τηλεοπτικό θόρυβο του Καναλιού EXTRA-3 των ετών 2004-2005 απεφάσισεν για πολλές σωστές ενέργειες στην Διοίκηση της Εκκλησίας. Μόνο τις αποφάσισε. Μόλις όμως κόπασε ο θόρυβος, ξέχασε σχεδόν τι απεφάσισε. Η υπ΄ αρ. 2806/22-2-2005 Εγκύκλιος μένει ανεφάρμοστος.

Εξεδόθη για να ξεφύγουν από τις δυσάρεστες εντυπώσεις των τηλεοπτικών εκπομπών 2004-2005.

ΕΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑ αναγνωρίζουν μερικοί Διοικούντες Μητροπολίτες στο χριστιανικό πλήρωμα. **ΝΑ ΡΙΧΝΟΥΝ ΧΡΗΜΑΤΑ ΣΤΑ ΠΑΓΚΑΡΙΑ.**

Σ' αυτό το θέμα δεν υπάρχει πραγματικά κανένα εμπόδιο. Ακόμη και στις δωρεές είναι ελεύθεροι να προσφέρουν χωρίς κανένα εμπόδιο. Να λέμε του στραβού

το δίκαιο που λέγει ο Λαός. Δώστε και σώστε μας.

ΜΙΑ ΜΕΙΟΨΗΦΙΑ ενεργεί εις βάρος της πλειοψηφίας της Εκκλησίας. Νομίζω, ότι δεν φταίνε οι πολλοί για όσα συνέβησαν στο Άγιο Όρος. Συνετάραξαν το Πανελλήνιον. Είναι άδικο να ταυτίζεται ο κάθε Κληρικός με τους πρωτοστάτες του Αγίου Όρους και να **τον φωνάζουν ΕΦΡΑΙΜ.**

Μερικοί υποτιμούν όχι μόνο εμάς, αλλά και τις οικογένειές μας, εξ αιτίας των αστόχων σας ενεργειών. **Μας αποκαλούν λαμόγια.** Μερικοί δίνουν δικαιώματα στο χώρο της Εκκλησίας. Είχαμε το ΤΑΠΟΕΚΕ που ήταν ισχυρό οικονομικό Ταμείο. Παίρναμε το εφάπαξ αμείσως. Φροντίσατε να το διαλύσετε. Σας έγραφα στο Περιοδικό ΕΝΟΡΙΑ τους λόγους που δεν έπρεπε να αλλάξει ο τρόπος καταβολής του εφάπαξ.

Η ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑ και η ντροπή έχει χαθεί από μερικά πρόσωπα στο χώρο της Διοίκησης Εκκλησίας. Γι' αυτό εκκρεμούν πολλά προβλήματα. Και το δυσάρεστο είναι, ότι σ' αυτές τις βρώμικες περιπτώσεις αναγκάζονται μερικές φορές να συμπαρίστανται και Κληρικοί – θέλουν δεν θέλουν – όπως με τις υπογραφές

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

«ΜΑΣ ΕΚΑΝΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΩ ΔΕΝ ΗΜΑΣΤΑΝ»

κα Δραγώνα

ΣΚΟΤΩΝΕΤΕ ΤΗ ΨΥΧΗ ΜΑΣ...

Μ. Θεοδωράκης

σελ. 7

Η κακοδαίμων ατιμωρησία

Γράφει ο Στυλ. Λαγουρός

«Ὡσπερ το απλώς κατακρίνειν αὐθαδεις, οὕτω και το μη ενόχους ελέγχειν λοιμώδεις, εις πολλούς την νόσον επεκτείνον...» (Αγ. Ιω. Χρυσόστομος)

Εκείνη η παλιά σπαρταριστή ταινία με τη Βουγιουκλάκη πρωταγωνίστρια, «Το ξύλο βγήκε απ' τον παράδεισο», στριφογυρίζει επίμονα για πολύ καιρό μέσα στο παραζαλισμένο μου κεφάλι.

Διαβάζω άρθρα, ακούω διαλέξεις, παρακολουθώ συζητήσεις και όλα αυτά μια διαπίστωση και έναν παρονομαστή έχουν: Μήπως η Ελλάδα «μας τελείωσε»; Πιάσαμε τον πάτο; Διαφθορά

φθάσαμε σ' αυτό το ανεπίτρεπτο και ίσως μη αναστρέψιμο κατάντημα, ανθρωπίνως τουλάχιστον; Γιατί, ξεχάσαμε, όσο κι αν απλοϊκό φαίνεται, ότι «το ξύλο βγήκε απ' τον παράδεισο»; Ναι από και ξεκινάει η παραβατικότητα και η φθορά των συνειδήσεων μαζί και το αντίδοτο, το φάρμακο θεραπείας; **η τιμωρία.** Ο Θεός δεν αμνήστευσε τους πρωτοπλάστους παραβάτες, τους τιμώρησε παιδαγωγικά δίδοντάς τους και την δυνατότητα να ξαναγυρίσουν από κει που τους έδιωξε. Αρκεί να μετανοήσουν. Να αλλάξουν νουν!!

Αυτά φυσικά που συνέβησαν τότε, συμβαίνουν και σήμερα με μια ξεχωριστή διαφορά: την ενανθρώπιση του Υιού του Θεού που ήλθε για να διδάξει τον πεπτωκότα και να σώσει τον παραβάτη. Παρά ταύτα ο παραβάτης παραμένει ο ίδιος και τα σαπρόφυτα κλινικά ευρήματα είναι πολλά και διάσπαρτα στο χώρο της Εκκλησίας ώστε μας αναγκάζουν να διαπιστώνουμε σε καθημερινή απογοητευτική βίωση ότι, αυτός ο Θεοσύστατος Οργανισμός, που κατέχει την αποκλειστικότητα να κρατεί στα χέρια του την σωτηρία του παραβατικού και μεταπτωτικού ανθρώπου, γίνεται ανακόλουθος, υποκριτικός και σκανδαλοποιός...

Με λίγα λόγια, φίλοι αναγνώστες, οι παραβατούντες υψηλόβαθμοι και χαμηλόβαθμοι ρασοφόροι και εμείς οι «συνένοχοι» λαϊκοί, **δεν τιμωρούνται θεραπευτικά και τελεσιδικα** για τα ανομήματά τους και τα στραβοπατήματα. Απεναντίας ενώ η Εκκλησία χρέος έχει να διδάσκει τον «πεπτωκότα» άνθρωπο, ο οποίος χρήζει θεραπευτικών κανόνων για να μεταμορφωθεί σε αναγεννημένο και «θεούμενο» πρόσωπο, αυτή με την

συνειδήσεων, έκπτωση αξιών, ανηθικότητα αβάσταχτη, τρομοκρατία ασύλληπτη, παιδεία παραβατική και αγράμματη, πολιτική ανίκανη και προδοτική, Εκκλησία «κουσουριασμένη» και φιλοχρήματα. Κινούμαστε όλοι στα όρια της εκτροπής και της παρεκτροπής. Και όλα αυτά τα «ευχάριστα» μένουν ατιμώρητα.

Αν όμως για όλους αυτούς τους κοσμικούς εκτρεπόμενους θεσμούς υπάρχει έστω μία μικρή επιείκεια για να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα, για την εκτρεπόμενη Εκκλησία και τους μεγαλόβαθμους εκφραστές της δεν μπορεί να υπάρξει καμιά. Γιατί όμως

συνεχίζεται στην 2η σελίδα

ΚΑΙΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

Γράφει ο Β.Γ.

Με το τέλος κάθε έτους, επιβάλλεται να γίνεται, από κράτη, υπηρεσίες, επιχειρήσεις, οικογένειες αλλά και μεμονωμένα άτομα, **απολογισμός πεπραγμένων**, για να διαπιστωθεί αν, οι όποιες δραστηριότητές τους, υπήρξαν επιτυχημένες ή αποτυχημένες, ώστε τον καινούργιο χρόνο, που ο Θεός παραχωρεί στον άνθρωπο, να διορθωθούν οι άστοχες ενέργειες και να αυξηθούν οι εύστοχες και προσδοφόρες.

Ο απολογισμός αυτός, ασφαλώς, αφορά και την Εκκλησία μας τόσο την διοικούσα όσο και την ποιμενόμενη.

Είναι γνωστό, ότι ο μεγαλύτερος «Μέτοχος», ο κατέχων το 100% των μετοχών στον έμβιο και πνευματικό κόσμο, τον επίγειο και ουράνιο, είναι ο δημιουργός του παντός, ο μακρόθυμος και πολυέλεος, (παραβολή των ταλάντων), και συνεπώς οι πάντες είμαστε διαχειριστές της περιουσίας του Θεού, υποχρεωμένοι να συμβάλουμε στην αύξηση των εμπιστευθέντων

σε μας αγαθών (τάλαντα) όχι μόνον «ως λόγον αποδώσοντες» αλλά και ως άμεσοι ίδιοι ωφελούμενοι. Ως Κύριος απαιτεί τον πολλαπλασιασμό του κεφαλαίου του. Συγκαταβαίνοντας δε αρκείται στον διπλασιασμό, ώστε το ένα να γίνει δύο, τα δύο τέσσερα και τα πέντε δέκα. **Δεν ανέχεται** ακηδεία, πονηρία και αμφισβήτηση της κυριότητάς του και κυρίως της υπέρξεώς του, όπως συνέβη με «τους κακούς γεωργούς» της παραβολής και τον άφρονα που είπε εν τη καρδία αυτού «ουκ έστι Θεός». Το βεβαιώνει ο Κύριος με την παραβολή των ταλάντων, όταν ο άρχων εκείνος δίνει εντολή να ριχθεί ο τρίτος δούλος εις το σκότος το εξώτερον όπου ο κλαυθμός και βρυγμός των οδόντων, γιατί υπήρξε δούλος πονηρός και σκνηρός.

Και να λάβει κανείς υπόψη, ότι ο δούλος τιμωρήθηκε τόσο σκληρά **και μόνο** γιατί δεν αύξησε το τάλαντο που του δόθηκε. Φανταζόμαστε ποια θα ήταν η τιμωρία του αν το σταταλούσε, οικειοποιώντας το, σαν

να μην όφειλε να αποδώσει λόγο;

Επικαιρότατη η παραβολή μία και βρισκόμαστε στις αρχές του νέου έτους και πρόκειται να κριθούμε όλοι, άρχοντες και αρχόμενοι για το περασμένο, τόσο από τους συνανθρώπους μας όσο και κυρίως από τον δωρεοδότη Χριστό.

«Έδωκεν εκάστω κατά την ιδίαν δύναμιν». Στον καθένα έδωσε ο Θεός χαρίσματα, ανάλογα με τις ικανότητες με τις οποίες προικίσθηκε και συνεπώς και οι απαιτήσεις θα είναι ανάλογες. Έτσι από τους υψηλά ισταμένους και ρυθμίζοντας τις ζωές των ανθρώπων, τους λαβόντας τα πέντε τάλαντα, θα απαιτήσει περισσότερα και θα τους κρίνει αυστηρότερα καθ' ότι «ο γνους πολλά και μη ποιήσας δαρίσεται πολλάς».

Θα μπορέσουν, άραγε, να σταθούν με το ίδιο θάρρος απέναντι στον Κύριό μας, όπως οι πρώτοι (5 τάλαντα) της παραβολής, και να τον βεβαιώσουν ότι εργάστηκαν κατά το θέλημά του και υπήρξαν

χρηστοί διαχειριστές της περιουσίας που τους εμπιστεύθηκε;

Εξετάζοντας τα γεγονότα και τις συμπεριφορές που έλαβαν χώρα το 2009, φοβούμαστε πως τα πράγματα δεν είναι καθόλου ευχάριστα. Από πολλούς απεμπολούνται τα εθνικά και κυριαρχικά μας δικαιώματα και ενώ ασύστολα προσβάλλονται τα εθνικά και θρησκευτικά μας σύμβολα, εμείς «αέρα δέρομεν».

Το μόνο που τους απασχολεί είναι μην τους χαρακτηρίσουν οι Ευρωπαίοι νώθους εταίρους και ανυπάκουους, ο δε Πάπας ανάξιους του ελέους του (!) και εχθρούς του Οικουμενισμού! Προσφέρουν «γην και ύδωρ» για να μη χάσουν δόξες και τιμές, επαίνους και κολακείες.

Άλλοι, ανθρωπάκια, ευλαβείς βλαμμένοι, άτολμοι, παρόλο που προικίσθηκαν με τα δύο τάλαντα, αδυνατούν να υψώσουν φωνή διαμαρτυρίας κατά της αδικίας και του παζαρέματος των ιδανικών και συμβιβάζονται με τους εκάστοτε κρα-

συνεχίζεται στην 2η σελίδα

Ο ΑΡΡΩΣΤΟΣ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΤΙΚΗ

συνέχεια από την 1η σελίδα

συμπαράστασης προς την Δ.Ι.Σ. το Μάρτιο 2009.

ΔΕΝ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΟΥΜΕ με τον Λαό. Και εννών τον Λαό εκείνο που δια διαφόρους λόγους δεν ενδιαφέρεται πλέον για ό,τι γίνεται στο χώρο της Εκκλησίας. Αδιαφορεί. Δεν υπάρχει εκείνος, ο οποίος θα εμπνεύσει για τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις. Η αδιαφορία στις Ηθικές και πνευματικές αξίες αποτελεί την αιτία των όσων συμβαίνουν και γράφουμε. Νομίζω δεν υπερβάλλουμε. Η πραγματικότητα αποδεικνύει τα γεγονότα (Β' Τιμ. γ' 1-7).

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ αντί να είναι πρωτοπόρα στην ανάπτυξη του Λαού είναι σχεδόν αδιάφορη, ή δεν μπορεί. Τα πολιτικά κόμματα, από την δική τους πλευρά, κατορθώνουν να ευαισθητοποιούν τους οπαδούς των. Δηλαδή να επικοινωνούν με το Λαό και όχι μόνο με εκείνους που συμφωνούν. Τα πρόβλημα είναι με όσους αδιαφορούν. Η ΔΙΟΙΚΗΣΗ, στο χώρο της Εκκλησίας, δυστυχώς μοιάζει με γηρασμένο άτομο. Αυτό δεν διαθέτει σωματικές, πνευματικές δυνάμεις. Αγνοεί, ή εκδίδει κάθε έναν που βλέπει σωστά. Υπάρχουν σωστές υποδείξεις και όμως τις αγνοεί (Δ.Ι.Σ. Αριθ. πρωτ. 1193/30-3-2009).

Τοποθετείτε αντικανονικά και παράνομα στις Ενορίες αγάμους Κληρικούς

εις βάρος των εγγάμων. Το ποσοστό των αγάμων εφημερίων, που προΐστανται τελετουργικά με διοικητικές εγγίζει το 32% των Ενοριών.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΑΣ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΕΙ ΣΟΒΑΡΩΣ.

ΜΕΡΙΚΟΙ Μητροπολίτες το μόνο που μπορούν να προσφέρουν στην Εκκλησία είναι να παρατηθούν και να εκλεγούν άλλοι με καθολική ψηφοφορία. Έτσι θα προξενήσει το ενδιαφέρον μεγάλου αριθμού αδιαφόρων χριστιανών.

Η ΟΡΘΟΔΟΞΗ Ελλαδική Εκκλησία χρειάζεται έναν ΟΡΘΟΔΟΞΟ Λούθηρο. Τότε θα επανεύρει τον εαυτόν της. Να αποκτήσει Κληρικούς παντός βαθμού που να μην ενδιαφέρονται μόνο για το χρήμα – ΣΕΞ και τα παράγωγα. Φτάνει πια. Δεν πάει άλλο.

ΔΩΣΤΕ εξουσία στο λαό και όχι μόνο στους 81 Μητροπολίτες που διοικούν την Εκκλησία. Οι χλευασμοί μερικών είναι προκλητικοί. Το άσχημο είναι, ότι μερικοί Διοικούντες την Εκκλησία δεν αντιλαμβάνονται τίποτε. Θέλουμε να περπατάμε χωρίς να ντρεπόμαστε γι' αυτό που είμαστε και εκπροσωπούμε.

ΟΠΩΣ ΤΟ ΨΑΡΙ δεν αντέχει έξω από

το νερό, έτσι και πολλοί από τους Διοικούντες την Εκκλησίαν δεν μπορούν να αντέξουν Δημοκρατικές κανονικές και άλλες Διαδικασίες.

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ μέσα σ' ένα σκοτεινό ΤΟΥΝΕΛ από διοικητικής πλευράς. Δεν βλέπουμε μίαν ακτίνα φωτός. ΑΠΟΛΟΓΟΥΜΕΘΑ συνεχώς και χλευαζόμαστε για τις δικές σας ενέργειες – παραλείψεις. Σεις κυκλοφορείτε με τις δικές σας κούρσες και δεν γνωρίζετε τα όσα λέγονται. Εμείς όμως που κυκλοφορούμε με τα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς αφουγκραζόμαστε και προσπαθούμε ν' απαντούμε για τις άστοχες ενέργειές σας (Β' Θεσ. β' 7).

Πληρώνουν οι Ενορίες έξοδα κίνησης στο 1% του Προϋπολογισμού.

Η Ιερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος (Δ.Ι.Σ.) διέθεσε χρηματικά ποσά που είχαν συγκεντρωθεί για Ανέγερση Συνοδικού Μεγάρου. Τα διαθέσατε, όπως νομίζετε. Εμείς που τα καταθέταμε στο Λογαριασμό δεν ερωτηθήκαμε. Μόνο τα ΔΙΚΑ σας χρήματα είχατε δικαίωμα να τα διαθέσετε, όπως νομίζετε.

ΔΕΝ ΕΙΣΤΕ ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ της Εκκλησιαστικής Περιουσίας. Υποτιμάτε Κλήρο και Λαό με τις πράξεις σας. Εμάς μας χαρίζετε τον τίτλο, ΕΦΡΑΙΜ. Δυστυχώς, μερικοί έτσι μας αποκαλούν.

ΞΕΠΟΥΛΑΤΕ την Εκκλησιαστική Περιουσία, πράγμα που αποτελεί ανεπίτρεπτη ενέργεια. Μόνον την προσωπική σας περιουσία μπορείτε να διαθέσετε όπως νομίζετε. Η περιουσία πρέπει να κοινωνικοποιηθεί. Ανήκει σ' όλους μας. Δεν ανήκει στους Εκλεκτούς σας. Όχι όπως αναγράφονται στην εφημερίδα ΗΜΕΡΗΣΙΑ της 7-8/2/2009 σελίδα 19^η.

Αν μπορούσε ο απλός κόσμος να εκφράσει τις γνώμες και τις απόψεις του τότε η Διοίκησή σας θα γινόταν το Βατερλώ σας. Αν αμφιβάλλετε, διαβάστε την εφημερίδα ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ της 28-12-2008. Θα διαπιστώσετε, ότι στην εμπιστοσύνη του Λαού προς τους θεσμούς, η Εκκλησία κατέχει την προτελευταία θέση. Εκεί μας φτάσατε. Δεν σας αντέχουμε άλλο.

Δυστυχώς, ο άρρωστος που βρίσκεται στην Εντατική – Λαός – ζητάει βοήθεια.

Σκέπτομαι μεγαλοχολικά. Θα βρεθεί γιατρός να γνωρίζει την σύγχρονον μέθοδο της Ιατρικής Επιστήμης να του προσφέρει βοήθεια; Δυστυχώς δεν φαίνεται να υπάρχει ακτίνα φωτός στο σκοτεινό τούνελ. Μακάρι να υπάρξει.

ΙΕΡΕΥΣ ΠΑΠΑΧΡΙΣΤΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ & ΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Η κακοδαίμων ατιμωρησία

συνέχεια από την 1η σελίδα

ανερευθρίαστη ατιμωρησία των λειτουργών της, την ανύπαρκτη και μεροληπτική «δικαιοσύνη» της, αναπαράγει και ενθαρρύνει τα κάποια ρασοφορούντα σαπρόφυτα μέλη της, εκθέτοντας την συντριπτική πλειοψηφία των καλών ποιμένων, μολύνοντας στη συνέχεια ιερές κοινότητες και ό,τι άλλο σχετίζεται με τον εκκλησιαστικό χώρο.

Όποιος έχει την ψυχική αντοχή να παρακολουθεί, όχι το αστυνομικό δελτίο κακοποιών, αλλά το χαϊρέκακο «δελτίο» σκανδαλοποιών ρασοφόρων από τα Μ.Μ.Ε. γραπτό, προφορικό, τηλεοπτικό, ραδιοφωνικό, αισθάνεται ωσάν να ευρίσκεται σε ειδωλολατρική εποχή όπου μέρος του ιερατείου μεταμφιέζεται σε λατρευτικό προσκύνημα των σκοτεινών δυνάμεων του εωσφόρου. Σκάνδαλα επί σκανδάλων, πάσης φύσεως παραβατικότητες σε αφήνουν άφωνο και εμβρόντητο. Είναι αδύνατον να συμβιβαστείς, παρά την αυτομεμψία της ιδικής σου αμαρτωλότητας, με το εύρος των παραβάσεων «ανθρώπων» της Εκκλησίας. Γίνεσαι «εκτός εαυτού» και σε «κολάζουν» οι ατιμωρητοί «ακόλαστοι».

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ **εκούσια πτωχεία και ακημοσύνη** ενώ πολλοί από τους ποιμένες της «θησαυρίζουν» θησαυρούς στη γη σκανδαλίζοντας τους πιστούς με τις καταθέσεις τους, τα χλιδάτα Μητροπολιτικά μέγαρα, τα πολυτελή χρυσά άμφια, τα πανάκριβα αυτοκίνητα, τις αρπαχτικές οικονομικές δραστηριότητες και ό,τι άλλο σχετίζεται με επιχειρηματικές εταιρείες συσσώρευσης αγαθών και πλούτου. Ουδείς εξ όλων αυτών των «πλουτούντων», ενθυμείται ποίαν τιμωρία υπέστησαν τα παιδιά και ο ιερεύς πατέρας τους Ηλί από την προσοικίωση των «δώρων του θυσιαστηρίου» (βλέπε Βασιλειών Α', δ' 17-18) ούτε την τιμωρία του πλουσίου στην παραβολή του πτωχού Λαζάρου.

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ τους δυνάμενους και ορκισμένους, **αγαμία και διαβίου αγνότητα**, ενώ αρκετοί από τους αγάμους όχι μόνον δεν κρατούν τους όρκους τους αλλά εκτρέπονται εις την σοδομική μετάλλαξη και αυτού του ανδρισμού τους. Τα συχνά σεξουαλικά σκάνδαλα ρασοφόρων δίνουν χαϊρέκακη ευκαιρία στα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης να διασύρουν σύνολη την Εκκλησία και να απαξιώνουν τη σωτήρια διδασχία εκείνων των καλών ποιμένων των «ορθοτομούντων τον λόγον της αληθείας»...

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ **το θεμέλιο των αρετών η ταπείνωση και το ταπεινό φρόνημα**, ενώ πολλοί καλλιεργούν την υπερφίαλη αλαζονεία, το υπεροπτικό ύφος, την ματαιόδοξη προβολή και την αυτοκρατορική υπεροψία, απωθώντας με αυτό το ανάρμοστο ύφος ψυχές, που δεν είναι ανεκτικές στην φασιστική μεσαιωνική συμπεριφορά.

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ **την υπακοή και πειθαρχία** στις πνευματοφόρες διατά-

ξεις των Συνόδων και των ιερών κανόνων, ενώ πλήθος λειτουργών της πειθαρχούν περισσότερο στα ίδια πάθη και το ίδιο θέλημα, παρά στην υποταγή στο θέλημα του Θεού. Παρέχονται ή παραβλέπουν θεοπισμένες διατάξεις και ιερούς κανόνες υπήκοντες και ομιλούντες εκ καθέδρας ως μικροί παπίσκοι προκαλώντας το δημόσιο αίσθημα και την συλλογική συνείδηση της Εκκλησίας.

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ **άσκηση, νηστεία και λιτή ζωή** αλλά πολλοί περιβλεπτοι ή όχι ρασοφόροι, προκαλούν με την πλαδαρότητα, μαλθακότητα, συχνή επίσκεψη σε ακριβά κέντρα φαγητού με συντροφικές «υψηλών» προσώπων, σε δεξιώσεις χλιδής σε ξενοδοχεία και σαλόνια που φιλοξενούνται μεγιστάνες του πλούτου και της ύποπτης διαμονής όπως και άλλα στέκια, που βέβαια καλό δεν θυμίζουν ούτε ποτέ άσκησις και αγιοπνευματική ζωή. Το Ιερατείο προοδευτικά εκκοσμικεύεται και «συσχηματίζεται» άκριτα στον «αίωνα τον απατεώνα» της αποστασίας, **ατιμωρητο...**

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ **διάκριση, αγιότητα, θέωση και πλήρωση Χάρπος του Αγίου Πνεύματος**, αλλά οι αρετές αυτές, όχι ολίγων ρασοφόρων και εκκλησιαστικών ανδρών, το τρέχον ήθος, ουδεμία ανταγεια αντανακλά ή σχέση έχει με τις αρετές αυτές στο πρόσωπό τους. Απεναντίας ή εγωιστική συμπεριφορά τους παραπέμπει σε συνειρμούς των φοβερών του Κυρίου «ουαί υμίν γραμματείς και φαρισαίοι»...

• ΔΙΔΑΣΚΕΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ **καταλλαγή, συγχωρητικότητα, μεγαλοψυχία, αγάπη άνευ όρων και χαρακωμάτων**. Εδώ η πένα τρέμει και η ψυχή σπαράσσει, όταν ο σημερινός πιστός αναλογίζεται αυτό που δυστυχώς έχει επισημανθεί ότι, «το μεγαλύτερο κακό στην Εκκλησία κάνει το Ιερατείο...». Αυτό ακριβώς συμβαίνει, ως παράδειγμα απερίφραστο και χωρίς διπλωματική γλώσσα σήμερα, στην Εκκλησία των ιερών μεγιστάνων. Απουσιάζει η Αγάπη και πληθύνεται το ανακυκλούμενο μίσος εναντίον των δέκα μακαριστών αρχιερέων που η ανύστακτη σπάθη του μακαρίτη αρχιεπισκόπου Σεραφείμ Τίκα, αποκεφάλισε με οθωμανικό γιαταγάνι. Και το φρικιαστικό έγκλημα παραμένει ατιμωρητο, μεταμφιεσμένο επίμονα επί 36 ολόκληρα χρόνια, σε ισόβια «ακοινωνησία». **Ο αδελφοκτόνος Κάιν είναι περιβεβλημένος** «πορφύραν και βύσσον» συνεχίζοντας το έργο της αυτοουρίας και κακουργίας χωρίς να υποπεύεται το ιδικόν του τέλους, από τον δικαιοκρίτη Θεό! Κάποιος από αυτούς τους αδελφοκτόνους σαπίζει στο κρεβάτι... Ο Κύριος ας συγχωρήσει πρώτα εμάς που ελέγχουμε το «αύθαδες λοιμώδες» και δεύτερον εκείνους που «την νόσον επεκτείνουν» και αρνούνται να **μετανοήσουν**.

ΣΤΥΛ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ
Περ. «Χρ. Βιβλιογραφία»

ΚΑΙΡΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΥ

συνέχεια από την 1η σελίδα

τούντας «ίνα μη αποσυνάγωγοι γενήσονται».

Τελικά, και το έτος 2009 πέρασε, χωρίς να πραγματοποιηθούν οι ελπίδες και οι ευχές που εκ-

φράσαμε με τον ερχομό του. Ελπίσαμε στην κάθαρση της εκκλησίας από τους μοιχεπιβάτες, τους ανήθικους, τους καιροσκόπους, τους έχοντας μόρφωσιν ευσεβείας, την δε δύναμιν αυτής ηρνημένοι, η οποία, δυστυχώς, δεν πραγματοποιήθηκε. Το γιατί, ο Κύριος γνωρίζει. Αλλά ο απόστολος Παύλος εξηγεί το φαινόμενο λέγοντας, πώς η εκκλησία θα συναντήσει καιρούς δύσκολους και περιστάσεις επικίνδυνες τις ημέρες που θα ακολουθήσουν, διότι οι χριστιανοί θα είναι: φίλαυτοι, φιλάργυροι, αλαζονικοί, υπερήφανοι, υβριστές, αχάριστοι, χωρίς ιερό και όσιο... προδότες, αυθάδεις, φιλήδονοι, εξωτερικά ευσεβείς... (Β' Τιμ. γ' 1-5).

Και ενώ αυτά που πριν 1970 χρόνια, περίπου, μας έλεγε ο

Παύλος απεικονίζοντας την εποχή μας επακριβώς, θα έπρεπε οι Διοικούντες, τουλάχιστον την εκκλησία, να τα γνωρίζουν και να τα βιώνουν, αντίθετα εμφανίζονται ως αγνοούντες, γενόμενοι μάλιστα δίκως των ευλαβών χριστιανών, οδηγώντας τους στα δικαστήρια με ψευδείς κατηγορίες και επιζητώντας τον οικονομικό τους αφανισμό διότι είχαν το σθένος να ελέγξουν άτακτες, περιέργες και παράνομες συμπεριφορές.

Τέλος, δεν μπορούσαμε κι αυτό το έτος να κατανοήσουμε, πώς, αξιωματούχοι της εκκλησίας, βαρυνόμενοι με πολλές ενοχές και ατασθαλίες, τα καταφέρνουν να τα έχουν καλά με όλους και πάντα να βγαίνουν στον αφρό, ενώ ευσεβείς, ευυπόληπτοι και αθώοι χριστιανοί καταδικάζονται

από πολιτικά και εκκλησιαστικά δικαστήρια. Στους κάποιους δε χριστιανούς, ευτυχώς ολίγους, που... από... ενδιαφέρον πνευματικό μας συμβουλευόουν να σταματήσουμε την καλόπιστη κριτική, θα απαντούσαμε ότι «άδουν των οικιών των εμπιπραμένων» - τραγουδούν ενώ καίγονται τα σπία τους - και ότι είναι καιρός - κατά τον Σο π. Αυγουστίνου Καντιώτη - να αφήσουν την φλογέρα και να αρπάξουν την σφενδόνη. Όταν βρίσκεισαι σε εμπόλεμη κατάσταση δεν πολεμάς με τραγουδάκια. Οι καιροί μας απαιτούν σθενερά μοτολογία πίστωσης. Με επίθεση καταλαμβάνονται τα κάστρα του εχθρού και όχι με άμυνα.

Θα στεναχωρήσαμε, ίσως, κάποιους: δεν ήταν η πρόθεσή μας αυτή. «Με αγαπάει όποιος

με κάνει και κλαίω». Θα θέλαμε κι εμείς το βόλεμα, το χουζούρι. Δεν μας αφήνουν όμως οι Μάρτυρες να ησυχάσουμε. Παρουσιάσαμε, αγαπητοί μας αναγνώστες, τις λίγες αυτές απολογητικές σκέψεις γιατί πιστεύουμε ότι πρέπει να ξυπνήσουμε. «Ο Αντίχριστος προ των πυλών». Η σωπή δεν είναι πάντοτε χρυσός. Ο Μ. Βασίλειος βροντοφωνάζει από τα βάθη των αιώνων «και να μιλήσω ου βούλομαι και να σωπήσω ου δύναμαι».

Κλεινόντας εκφράζουμε την ευχή: το νέο έτος να μας βρει στις επάλξεις, αγωνιζόμενους για ιερά και όσια και τιμώντας τη θυσία των αγίων και ηρώων της πολύπαθης, πλην ένδοξης, Ελλάδας μας.

Β.Γ

ΑΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΣΙΑΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 153, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2010

Διοκτίτης - Εκδότης - Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιούπουλος

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών,
Τ.Κ. 41221 Λάρισσα

Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13

Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

www.agonas.org
info@agonas.org

ΕΤΣΙ ΔΙΚΑΖΟΥΝ ΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ

Σήμερα δημοσιεύουμε την 14η από τις 14 κατηγορίες που συντάξε ο κατήγορος και δικαστής Ιγνάτιος Λάππας, και την 14η αντίκρουση από τον κατηγορούμενο π. Ευθύμιο Τρικαμινά

(συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο) 14η κατηγορία του δεσποτή Ιγνατίου

Επί δεινοτάτω σκανδαλισμό της συνειδήσεως των πιστών κατά συρροήν καταδικαζομένων υπό του Κυρίου, Ματθ. ιη, 6-9 και του Ιερού Κανόνος ΝΗ των Αγίων Αποστόλων. Ως γραμματέα υμών ορίζομεν τον Οικονομον π. Νεκτάριον Φωκίδην, Εφημέριον του Ιερού Ναού Κοιμήσεως της Θεοτόκου Αμπελώνος.

14η αντίκρουση επί του κατηγορητηρίου

Αυτή η κατηγορία υποκειμενικά σταθμιζόμενη είναι αληθινή. Όχι ως προς το περιεχόμενο και την διάταξη την οποία εσείς της δίδετε και βέβαια ως προς την σκοπιμότητα στην οποία προσβλέπετε, αφού επί αυτής επιχειρείτε να θεμελιώσετε αντίστοιχη σε βάρος μου κατηγορία. Οπωσδήποτε κάποιος άνθρωπος είναι πολύ πιθανόν να σκανδαλίστηκεν και από τις ιδιές μου ενέργειες και την εν γένει εκκλησιαστική μου τοποθέτηση. Είναι όμως βέβαιον ότι οι σκανδαλιζόμενοι συνεπεία των προεκτεθεισών τοποθετήσεων και φρονημάτων μου δεν εσκανδαλίσθησαν και δεν σκανδαλίζονται, ούτε από αυτά τα οποία σωρηδόν πλέον αποκαλύπτονται ότι διαπράττονται οι Επίσκοποι, πλαστογραφίες δηλαδή, ομοφυλοφιλίες, καταχρήσεις χρημάτων, εμπλοκές σε βρώμικα κυκλώματα, δικαστικές ίντριγκες κλπ., ούτε από τις προδοσίες και συμβιβασμούς στα θέματα της πίστεως, ούτε από αυτά τα οποία διαπράττετε εσείς καθημερινώς στη Λάρισα με τον σκοπό να διατηρηθήτε στον θρόνο. Είναι δηλαδή αυτοί οι οποίοι σκανδαλίζονται κάθε φορά που κάποιος ταραξί την ησυχία των, την απραξία των και τον πνευματικό των λήθαργο, με το να ταραξί τα λιμνάζοντα ύδατα των εκκλησιαστικών πραγμάτων και με το να μας υπενθυμίξη τις υποχρεώσεις μας απέναντι στο σώμα του Χριστού. Σκανδαλίζονται και αυτοί οι οποίοι έχουν συμφέρον να ευρίσκηται η εκκλησία σ' αυτό το κατάντημα από πλευράς ανθρωπίνης, είτε γιατί έχουν σύγχρονες και νεοεποχίτικες ιδέες, είτε γιατί δεν κατε-

λιβανίζουν και σας κολακεύουν και κρυφίως σας εμπαιζουν και περιγελούν; Με κατηγορείτε για σκανδαλισμό αλλά ανέμενα να επιδείξετε ιδιαίτερη ευαισθησία για τον σκανδαλισμό που επιφέρουν άτομα της ιδικής σας αυλής, με τις ανήθικες παρεκκλίσεις και παρεκτροπές, τα οποία γνωρίζω ως πνευματικός. Βεβαίως ο σκανδαλισμός για σας είναι λέξις δίχως νόημα, διότι άνθρωποι λαϊκοί και ιερείς του περιβάλλοντός σας, οι οποίοι κατασκανδάλισαν το Πανελλήνιο με τις υπεξαίρεσεις των ταμείων του προσκυνηματος της Αγ. Παρασκευής Τεμπών, έτυχαν της ενοϊκής μεταχειρίσεως σας επιβραβευόμενοι μάλιστα για τις «θεάρεστες» πράξεις και συμπεριφορές των δια της παραχωρήσεως νέων προσκυνημάτων!

Πρέπει λοιπόν, αν όντως πιστεύετε ότι εγώ εσκανδάλισα τον λαό με τις ενέργειές μου, να μου καταδείξετε συγκεκριμένα τί έκανα το οποίο να είναι αντίθετο στην ορθόδοξη Παράδοσι και για το οποίο, αν όντως έτσι είναι, πρέπει να ζητήσω δημοσίως συγγνώμη, και όχι αορίστως και σκοπιμώς να αναφέρεσθε σε σκανδαλισμό εκ μέρους μου, προκειμένου να μεταποπίσετε την ευθύνη σας και προκειμένου να ξεκάνετε αυτόν ο οποίος σας είναι εμπόδιο στα σκοτεινά σας σχέδια. Εγώ στο κάθε τι το οποίο σας κατέθεσα, ανέφερα κανόνες και παραδείγματα από την ζωή των αγίων. Δεν φοβούμαι δε, απεναντίας χαίρομαι, να δημοσιοποιήσω την παρούσα απολογία μου στο λαό του Θεού, προκειμένου να διαπιστώση και εκείνος πού ευρίσκηται η αλήθεια. Δεν νομίζω όμως ότι αντέχετε και εσείς να δημοσιοποιήσετε και να θέσετε στην κρίσι του λαού, αυτά τα οποία εσείς διαπράττετε, από το παρόν δηλαδή κατηγορητήριο, μέχρι τους αγώνες σας και την αγωνία σας δια να κρατήσετε τον θρόνο της Λαρίσης, ο οποίος φυσικά δεν σας ανήκει. Και δι' αυτό καταφεύγετε στην σύνοδο, η οποία προφανώς έχει τις ίδιες και χειρότερες με σας αντιλήψεις, προπαθείτε δε με τις πανηγυρικές φιάστες και τις παραστάσεις αλλοιώσετε την πραγματικότητα και με την συμμετοχή σας στα μυστήρια όσων αφελών σας προσκαλούν, να δείξετε ότι είστε κοντά

στον λαό, και με τις συμμετοχές σας σε εκδηλώσεις άλλων μητροπόλεων να δώσετε την εντύπωσι ότι είστε νόμιμος και ότι δεν υπάρχει πρόβλημα στην Λάρισα, ενώ στην πραγματικότητα συμμετέχετε στις εκδηλώσεις αυτές για να εδραιώσετε το παράνομο της χειροτονίας σας, εμφανιζόμενος ως νόμιμος και λαοπρόβλητος.

Τελειώνοντας θέλω να επισημάνω ότι προσβάλλω την εκ μέρους σας και σε βάρος μου διαταχθείσα ανακριτική διαδικασία, αφού δεν νομιμοποιείσθε κατά το νόμο, δεδομένου ότι εγώ δε ανήκω σε σας, ούτε είμαι εγγεγραμμένος στην Μητρόπολι Λαρίσης, ούτε φυσικά σας αναγνωρίζω ως κανονικό Επίσκοπο της Μητροπόλεως αυτής. Λαμβανομένου δε υπ' όψιν ότι ούτε και στο μέλλον θα έχω κάποια εκκλησιαστική εξάρτησι από εσάς, λόγω του δογματικού κατήφορου στον οποίον ευρίσκεσθε, είναι άξια απορίας η σπουδή και η προσπάθειά σας αφ' ενός μεν να με εκδιώξετε από το εξωκκλήσι του Προφήτου Ηλίου Αμπελακίων, σα να είστε ο αφέντης του τόπου, αφ' ετέρου δε να προσπαθήσετε με κάθε πλάγιον τρόπο δια μέσου όλων αυτών των ψευδολογιών να δημιουργήσετε το κατάλληλο σκηνικό δια την νομιμοφανή τιμωρία και εξόντωσί μου. Πιστεύω ότι ταιριάζουν απόλυτα σε σας μεν τα λόγια του Προφήτου: «*Ουαί οι λέγοντες το πονηρόν καλόν και το καλόν πονηρόν, οι τιθέντες το σκότος φως και το φως σκότος, οι τιθέντες το πικρόν γλυκύ και το γλυκύ πικρόν*». (Ησαΐας 5, 20) σε έμενα δε τα λόγια του αγίου Θεοδώρου του Σταυδίτου «*Ημίν (σε εμάς τους μοναχούς) ουν τοις έξω κόσμου, ουδέν άλλο οφειλεται, ή το τα τσιαύτα ζητην και πράσσειν, εξ ών και ημίν το συνεπίρρεσθαι και ζήλουν. Και ει μεν εν τούτους, η ζωή, εύ αν έχοι. Ει δε μη, συμφέρον είναι και ασίκους και ανεστίους, και την υπ' ουρανόν περιέρχεσθαι μετά πάσης θλίψεως και στενοχωρίας*» (P.G. 99, 984, Β).

Τέλος

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΗ 4.9.77 ΤΟΥ ΘΥΜΗ

Επιστολή

ΠΡΟΣ 1. ΤΗΝ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΙΑΣΙΟΥ 1 - ΑΘΗΝΑ 2. ΤΟΝ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟ ΑΘΗΝΩΝ κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟ ΑΓ. ΦΙΛΟΘΕΗΣ 21 - ΑΘΗΝΑ ΑΜΠΕΛΑΚΙΑ 9 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 2010

Σεβαστοί Πατέρες, Απεφάσιμα να σας ενοχλήσω εξ αιτίας του ότι έπεσε στην αντίληψή μου ένα βιβλίο του Μιχάλη Φυσεντζίδη, προσφάτως εκδοθέν από τις εκδόσεις Βογιατζή (Αθήνα 2008), με τίτλο «Επιφάνεις και διάσημοι Έλληνες Ελευθεροτέκτονες 1800-1970». Σ' αυτό μεταξύ των άλλων εικονίζεται στο εξώφυλλο και σε ειδικό κεφάλαιο αναφέρεται και εκθειάζεται ως μασόνος και ο προσφάτως υφ' υμών αγιοποιηθείς Εθνομάρτυς Χρυσόστομος Καλαφάτης, Μητροπολίτης Σμύρνης. Αισθανόμενος λοιπόν την ευθύνη όλων μας και ειδικά της Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος του 1992, η οποία τον αγιοποίησε και υμών που ως συνεπιστάς αυτών διατρέπετε και προωθείτε την τεχνητή αυτή αγιοποίηση, σας γνωστοποιώ αυτό το γεγονός καταθέτοντας συγχρόνως και κάποιες σκέψεις, οι οποίες δυνατόν να σας κινήσουν στην αναψηλάφησι του όζοντος αυτού θέματος.

Ήδη, όπως γνωρίζετε, έχει εκδοθή ένα βιβλίο το οποίο με πάμπολλα επιχειρήματα αναίρει την παράνομη αυτή αγιοποίηση, αναίρει τα πρόχειρα επιχειρήματα τα οποία ο προαπελθών Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος εφεύρε και οι υπόλοιποι κληρικοί, συνεργάτες του και μη, αναμασσούν κατά καιρούς, φέρνει στο φως πολλά άγνωστα στους πολλούς στοιχεία περί της προσωπικότητας και κυρίως της πίστεως του Χρυσοστόμου Σμύρνης και γενικώς αποδεικνύει την σκευωρία η οποία υπήρξε στην εν λόγω αγιοποίηση.

Θά έπρεπε, Πατέρες, εφ' όσον το βιβλίο αυτό απεστάλη στη Σύνοδο, μέσω της Μητροπόλεως Δημητριάδος, η αρμοδία δια τα θέματα αυτά Συνοδική Επιτροπή να

ασχοληθή και, ή διεξοδικώς να αναίρεση τα επιχειρήματα τα οποία αναπτύσσονται σ' αυτό, ούτως ώστε να καταδείξη καθαρό τον «άγιο», ή να τον εκβάλη από το αγιολόγιο δια να μην σκανδαλίζεται ο λαός και αποδεικνύεται δια των έργων ότι αλλάξατε και αλλοιώσατε την ορθόδοξη Παράδοσι σε ένα τόσο λεπτό και ουσιαστικό σημείο.

Δυστυχώς με το θέμα αυτό όχι μόνο δεν ασχοληθήκατε, όχι μόνο δεν μας απαντήσατε έστω και τυπικά, όχι μόνο δεν προβληματιστήκατε δια το που οδηγείτε την «Εκκλησία» σας, αλλά απεναντίας συνεχίζετε κανονικά τις εορταστικές φιάστες, σχετικά με τον Χρυσόστομο Σμύρνης και την, θα λέγαμε χιτλερική και σταλινική επιβολή του ως αγίου. Έτσι λοιπόν επαληθεύετε δια των έργων την λαϊκή παροιμία «*στου κουφού την πόρτα όσο θέλεις βρόντα*». Το χειρότερο είναι ότι με αυτά τα οποία διακηρύσσετε δια τον Χρυσόστομο Σμύρνης, ότι δηλαδή εμαρτύρησε υπέρ πίστεως και πατρίδος, αναίρειτε, χωρίς να το αντιλαμβάνεσθε, ότι είναι άγιος και αποδεικνύετε ότι δεν είναι Ιερομάρτυς αλλά Εθνομάρτυς. Διότι τρεις περιπτώσεις υπάρχουν δια το μαρτύριο κάποιου.

1. Το μαρτύριο υπέρ της πατρίδος οπότε ο μαρτυρήσας είναι Εθνομάρτυς.

2. Το μαρτύριο υπέρ πίστεως και πατρίδος, οπότε πάλι ο μαρτυρήσας είναι Εθνομάρτυς, όπως ο Αθανάσιος Διάκος, ο Παπαφλέσσας, ο Ησαΐας Σαλώνων, ο Σαμουήλ κ.ά.

3. Το μαρτύριο υπέρ πίστεως, οπότε ο μαρτυρήσας είναι άγιος, υπό την αυστηρά όμως προϋπόθεσι η πίστις του να είναι ορθόδοξος, (διότι υπάρχουν και «άγιοι» των αιρετικών), πράγμα το οποίο βεβαίως και αυτό το εσοτερείο ο Χρυσόστομος Σμύρνης, διότι είχε πάμπολλα αιρετικά φρονήματα, ειδωλολατρικές αντιλήψεις, μασονική ιδιότητα, λατρεία στην πατρίδα σε βαθμό παραλογισμού, πλήρη και ισοπεδωτική υποταγή στο πνεύμα της Δύσεως, στην θεωρία των κλάδων κλπ.

Είναι απορίας άξιον, Πατέρες, πώς δεν αισθάνεσθε το μέγεθος της διγλωσσίας και αντιφατικότητας το οποίο χρησιμοποιείτε δια τον Χρυσόστομο Σμύρνης, αφ' ενός μεν να τον ανακηρύσσετε άγιο, να τον εγκωμιάζετε ως άγιο, να κτίζετε επί' ονόματί του ναούς, να τον κοσμήτε με το φωτοστέφανο, να του γράφετε ακολουθίες και παρακλητικούς κανόνες κλπ. και αφ' ετέρου να διακηρύσσετε στεντορείως ότι εμαρτύρησε υπέρ πίστεως και πατρίδος (πράγμα το οποίο αποτελεί από μόνο του αναίρετικό της αγιότητας, διότι ουδείς άγιος υπάρχει στην Ορθοδοξία ο οποίος εμαρτύρησε υπέρ πίστεως και πατρίδος), να τον αναγνωρίζετε ως άγιο μετά παρέλευσι εβδομήντα ετών, (οι μάρτυρες στην Ορθοδοξία αναγνωρίζονται ευθύς αμέσως μετά το μαρτύριο των), γεγονός το οποίο αποδεικνύει σκοτεινά παρασκηνία και μασονικές παρεμβάσεις, να τον αφήνετε απροστάτευτο στον καταγιοισμό των κατηγοριών (δια τις οποίες είστε υπεύθυνοι διότι εξ αιτίας της αγιοποίησεως ήλθαν στην επιφάνεια), το οποίο αποδεικνύει όχι μόνο αδυναμία, αλλά και δια των έργων αναίρεσι των όσων δια των λόγων διακηρύσσετε και κυρίως να αφήνετε τους μασόνους να τον θεωρούν γνήσιο τέκνο των, (αυτοί διακηρύσσουν ότι αν ο Χρυσόστομος Σμύρνης δεν ήτο Τέκτων δεν θα πδύνατο να φθάση στο ύψος του μαρτυρίου και της αγιότητος),

Σχόλιο της εφημερίδος

Στο φύλλο του Δεκεμβρίου 2009 και στη στήλη της εφημερίδας μας «Έτσι δικάζουν τα εκκλησιαστικά δικαστήρια», δημοσιεύσαμε τη δέκατη τρίτη (13^η) συνέχεια από τις κατηγορίες του επικαρίου Δεσποτή Ιγνατίου Λάππα κατά του ασκητικού και ένθερμου ομολογητή της πίστης μας Ιερομονάχου π. Ευθυμίου Τρικαμινά και στη συνέχεια την λίαν εμπεριστατωμένη και αποκαλυπτική απάντησή του, με την οποία αποδεικνυε, για πολλοστή φορά, το έωλον των κατηγοριών και συγκεκριμένα στην «επί ασεβεία προς την Ιεράν Μηνήν του Αγίου Εθνομάρτυρος Χρυσοστόμου Μ. Σμύρνης...».

Είναι γνωστό ότι ο π. Ευθύμιος συνέγραψε ογκώδη πραγματεία αναφερόμενη στον Εθνομάρτυρα Χρυσόστομο, Μητροπολίτη Σμύρνης την οποία οι άγιοι Συνοδικοί των εκκλησιαστικών δικαστηρίων έγραψαν «εις τα παλαιά των υποδημάτων τους» προβαίνοντας μάλιστα, ελαφρά τη συνειδήσει, στην καθαίρεσή του.

Με επιστολή του προς την Ι.Σ. και τον μακαριώτατο κ. Ιερώνυμο - την οποία κοινοποίησε και στην εφημερίδα μας - προσκομίζει νέα στοιχεία παρμένα από το, πρόσφατα εκδοθέν, βιβλίο του Μιχάλη Φυσεντζίδη με τίτλο «Επιφάνεις και διάσημοι Έλληνες Ελευθεροτέκτονες 1800-1976», τα οποία επιβεβαιώνουν τις θέσεις του σχετικά με τον αγιοποιηθέντα Εθνομάρτυρα Χρυσόστομο Σμύρνης από την Ι.Σ. της Εκκλησίας της Ελλάδας, ο οποίος - όπως το βιβλίο μας πληροφορεί - υπήρξε μασόνος, μέλος της Στοάς «Ιωνία Σμύρνης». Έτσι δικαιώνουν τον αδικαίωτο, και αποδεικνύουν ότι όλος αυτός ο πόλεμος εναντίον του ήταν σκόπιμος και μεθοδευμένος από σκοτεινά κέντρα.

Και ερωτούμε: 1) Τι σκέπη μπορεί να έχουν οι κληρικοί με το σκατάδι όταν αυτοί οφείλουν να υπηρετούν το Φως, που είναι ο Χριστός;

2) Γιατί προβαίνουν σε αγιοποίηση χωρίς να έχουν ερευνήσει σε βάθος τα όσα αφορούν τον προς αγιοποίηση πιστό;

3) Μήπως πρέπει η Ι.Σ. να επιληφθεί εκ νέου του θέματος ώστε να μην αφήσει την παραμικρή υπόνοια ότι γίνονται αγιοποιήσεις σκοπιμότητας;

4) Δεν γνωρίζουν ότι άλλο είναι ο Εθνομάρτυρας (Παπαφλέσσας, Ησαΐας Σαλώνων, Αθανάσιος Διάκος ...) και άλλο ο Ιερομάρτυρας;

5) Μασόνος και άγιος είναι ποτέ δυνατόν να συμβεί;

Θου, Κύριε ...

συνεχίζεται στην 4η σελίδα

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΚΟ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ ΧΑΛΚΙΔΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟ (ΣΕΛΕΝΤΗ ... 1975) (Α')

Ο μακαριστός Μητροπολίτης Χαλκίδος Νικόλαος Σελέντης (1931-1975) στον οποίο είναι αφιερωμένο το φετινό ημερολόγιο των εκδόσεων ΤΗΝΟΣ, του ευλαβούς και αγωνιστού κ. Στυλιανού Λαγουρού, υπήρξε ένας από τους 12 αδικώς διωχθέντες Μητροπολίτες το 1974, μεταξύ των οποίων ήταν και ο μακαριστός Μητροπολίτης μας κυρός ΘΕΟΛΟΓΟΣ. Όπως θα διαπιστώσετε από τις παρακάτω γραμμές υπήρξε υποδειγματικός Χριστιανός, Επίσκοπος-πατέρας, μμητής του Σωτήρος Χριστού μέχρι θανάτου, θανάτου δε σταυρού:

Προλογικό σημείωμα

«Συμπληρώνονται φέτος (2010) 35 χρόνια από την εκδημία (19-01-1975) του μακαριστού Μητροπολίτου Χαλκίδος Νικολάου Σελέντη, του Τηνίου. Η επί της γης ζωή του υπήρξε σύντομη και η αρχιερατεία του βραχεία. Εκοιμήθη σε ηλικία 44 ετών. Η σφραγίδα του όμως στη γη ήταν βαθεία και η διακονία του στην Εκκλησία πυκνή. Η καρδιά του ήταν συντονισμένη με τον Ουρανό. Ένα λεπτεπίλεπτο καρδιογράφημά της διακρίνουμε αμυδρά στις λίγες σελίδες που έγραψε με ευλάβεια και πνευματικό θαυμασμό για τον αγιασμένο παπα-Τύχωνα τον Αγιορείτη. Αυτή η ευαίσθητη καρδιά ήπια όλο το δηλητήριο της εμπειρίας των θρησκευτικών ανθρώπων και η ύπαρξή του γεύθηκε όλη την οδύνη της αδικίας, η οποία συνήθως φοράει τα γυαλιστερά ρούχα της «νομιότητας». Όπως έχει - δυστυχώς - επισημανθεί, «από τη στιγμή που το βασικό μοτίβο του Κακού είναι η μεταμφίσηση, ένα από τα πιθανότερα μέρη για να βρει κανείς κακούς ανθρώπους είναι μέσα στην Εκκλησία» (Σκοτ Πεκ, Άνθρωποι του Ψεύδους). Μετά τον ακάνθινο στέφανο της εκθρόνισσης προσηλώθηκε στον σταυρό της πολυιδύου ασθενοείας του και με αδιάπτωτη την ελπίδα της αναστάσεως έπεισε ως «κούφος δρομέας ταχέως φθάσει επί το βραβείον της άνω κλήσεως».

Έδραμε προς τον φετινό του χώρο, τον Ουρανό. Άφησε την καταιγίδα της κακίας και μικροψυχίας για να εγκατασταθεί στην αιθρία της εν Χριστώ ηγαπημένη του αιωνιότητος. Η απόσταση των 35 ετών από την εκδημία του ενθαρρύνει μια κάπως ψυχραιμότερη αναθεώρηση της ακαταστασίας εκείνων των παραγμένων ημερών, κυρίως δε τον παραδειγματισμό από το ήθος και την χριστομίμητη ανεξικακία του. Όσο η υπομονή στην αδικία, προσωπική ή θεσμική, αποτελεί ένα θεμελιώδες χριστιανικό μάθημα και μια ασφαλή οδό για την εν Χριστώ καταξίωση του ανθρώπου, άλλο τόσο η ίδια η αδικία παραμένει μια απολύτως καταδικαστέα υπόθεση, οποθενδήποτε κι αν προέρχεται. Αν η αγάπη του Χριστού έχει απόλυτη προτεραιότητα στην Εκκλησία και δεν είναι απλώς μια βολική εξαγγελία ή μια εύκολη «δραματική φιλανθρωπία» αλλά πρωτίστως

μια εσωτερική θυσία, ευάρεστη στον Θεό, τότε - επειδή ακριβώς είναι και εφευρετική - μπορεί να διορθώνει και να θεραπεύει αληθινά. Ο κακός επιβάλλει την θέλησή του στους άλλους εξαναγκαστικά και σκορπίζει γύρω του την καταστροφή. Ο άγιος υπομένει και αγαπά. Ο κακός θυσιάζει τους άλλους. Ο άγιος θυσιάζεται για τους άλλους.

Μπροστά στη σφοδρή επέλαση της νέας εποχής, η οποία «δεν χαρίζει κάτανα», οι υπεκφυγές, οι μικρότητες και οι αδάπανες μεγαλοστομίες των λεγόμενων εκκλησιαστικών φαντάζουν πλέον ληγμένες «πολυτέλειες».

π. Α. Σ. Λ.

«Εν ολίγω χρόνω επλήρωσεν έτη πολλά» (Σοφ. Σολ. Δ' 13)

«Όλοι οι απ' αιώνος μεγάλοι άνδρες της Εκκλησίας περνούσαν απαραπήτως μέσα από την αγία δοκιμασία του διωγμού και των δακρύων. Αυτό ακριβώς που ο Κύριος θέλει για τον εαυτόν Του και τους γησίους μαθητάς Του: «...και διώξωνι υμάς και είπωσι παν πονηρόν ρήμα καθ' υμών ψευδόμενοι ένεκεν εμού...». Η κατάθεση της μαρτυρικής ζωής είναι η απόδειξη της θείας Χάριτος που τους επεσκίασε, για να τονίσει όχι μόνον την αγιότητά τους, αλλά και την αέναη θεοσημεία της παρουσίας του Θεού στον φθαρτό κόσμο της ανομίας!

Όπως τότε οι εκκλησιαστικοί της Αλεξανδρινής Εκκλησίας εδίωξαν και εταπεινώσαν τον Άγιο Επίσκοπο Πενταπόλεως Νεκτάριο Κεφαλά, κατά τον ίδιο τρόπο άλλοι στενόκαρδοι ντόπιοι εκκλησιαστικοί εφθόνησαν και εδίωξαν τον ανεπίληπτο άγιο Επίσκοπο Χαλκίδος Νικόλαο Σελέντη. Όπως προ ετών η Εκκλησία εν συγγνώμη και συντριβή αποκατέστησε την μνήμη του Αγίου Νεκταρίου επισκόπου Πενταπόλεως, κατά τον ίδιο τρόπο πιστεύουμε, και η Ελλαδική Εκκλησία να συντριβή αποκατέστησε την μνήμη του Αγίου Νεκταρίου επισκόπου Πενταπόλεως, κατά τον ίδιο τρόπο πιστεύουμε, και η Ελλαδική Εκκλησία να μαρτυρικού επισκόπου Χαλκίδος Νικολάου Σελέντη. Ούτως ή άλλως βεβαίως, η αγία ψυχή του επισκόπου Νικολάου και η ένθεη βιοτή του, δεν έχει ανάγκη των ιδικών μας «αναγνωρίσεων». Εμείς όμως έχουμε ανάγκη των προσευχών του και της μεσπειάς του, να συγχωρήσει ο δίκαιος Θεός την αδικίαν και την θλίψη, την οποία στην παρούσα ζωή του προξενήσαμε!»

ΣΤΥΛ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ

Προλογικό Σημείωμα

στην Β' έκδοση του βιβλίου:

«Ξεπάσματα της καρδιάς μου»

από τις εκδόσεις «ΤΗΝΟΣ»

Από την νεανική ιστορία του μακαριστού Μητροπολίτου Χαλκίδος Νικολάου Σελέντη

Η θυσιαστική προσφορά του μαρτυρικού Μητροπολίτου Νικολάου

στην Εκκλησία ξεκινά τα δύσκολα μετακατοχικά χρόνια (1946-1949), όταν ο δεκαπενταετής Νικόλαος, μαζί με μια παρέα εφήβων διοργανώνει κατηχητικές ομάδες στη χώρα της Τήνου, την πρωτεύουσα του νησιού. Εκεί στο ισόγειο ενός σπιτιού που μετατράπηκε σε ζεστό καταφύγιο για εκατοντάδες νέους γίνονταν δυο-τρεις ομάδες γυμνασποιδών, μια μεγάλη συγκέντρωση εργαζομένων νέων και στη συνέχεια ένας κύκλος Αγίας Γραφής ανδρών. Το πιο σπουδαίο όμως και πρωτότυπο ήταν ο μικρός πυρήνας αναλόγων εργαζομένων που μάθαιναν να γράφουν και να διαβάζουν. Σύντομα η όλη δράση με την παρακίνηση του Νίκου Σελέντη, του ψηλού παλικαριού με τη γενναία καρδιά, μεταφέρθηκε και στα χωριά της Τήνου.

«Εδώ θα πρέπει να προστεθεί με ιδιαίτερη έμφαση, ότι ο Νίκος Σελέντης δεν ήταν μόνο η ψυχή όλων αυτών των εκδηλώσεων αλλά και η έμπνευση. Η σοβαρότητα, η μετριοπάθεια, η γλυκύτητα των τρόπων του, η απροσποίητη και αγαθή ευγένειά του, η επιμέλεια στο έργο του και η βαθειά συναίσθησι της ευθύνης, ότι προσφέρει έργο στο αμπέλι του Θεού, τον έκαναν αποδεκτό από μικρούς και μεγάλους. Το νερό της ηλικίας του δεν εμπόδιζε τους άλλους να θαυμάζουν το λόγο του και να δέχονται ανεπιφύλακτα τη χριστιανική του μαρτυρία. Έτσι μια μικρή φυσική δειλία, που τον διέκρινε τότε, χανόταν μέσα στον ηγναίο ενθουσιασμό και την ακαταγύνη προσηγορία για τον ατομικό του καταρτισμό.

Ο Νίκος Σελέντης δεν έμενε μόνο στα σχήματα, όσο καλά και αν ήταν, της εξωτερικής δράσεως. Προχωρούσε και προχώρησε πολύ πιο βαθειά. Μελετούσε, όσο ο καιρός του επέτρεπε, σε βάθος την πατερική-νηπιική σκέψη και αγιότητα. Έψαχνε με μανία και αναζητούσε με δίψα «ως η έλαφος επί τας πηγάς των υδάτων», τη γησιότητα, το αυθεντικό! Υπήρξε ο «νεανίσκος» της εποχής του Κυρίου που κραύγαζε ασταμάτητα: «π ποιήσας ζωήν αιώνιον κληρονομήσω». Και την κληρονόμησε! Και σαν λειτουργός στο άγιο θυσιαστήριο και σαν νεομάρτυς στη Βασιλεία των Ουρανών.»

ΣΤΥΛ. ΛΑΓΟΥΡΟΣ

(Ένα πολύ μικρό απόσπασμα από το βιβλίο:

«Μνήμη Δικαίου, ο μαρτυρικός αρχιερέυς Χαλκίδος Νικόλαος Σελέντης», εκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», Αθήνα 1986)

Ο Νικόλαος Σελέντης, νεότατος εξελέγη Μητροπολίτης Χαλκίδος το 1968 επί μακαριστού Αρχιεπισκόπου Ιερωνύμου. Παραθέτουμε και άλλα αποσπάσματα από το ημερολόγιο

του 2010 των εκδόσεων «ΤΗΝΟΣ», για να καταδείξουμε την μαρτυρική πορεία του:

Ο μαρτυρικός Αρχιερέυς

«Εχώ τρεις μήνες Επίσκοπος. Πώς αισθάνομαι; Μα πώς αλλιώς, παρά σαν ένας μικρός εσταυρωμένος; Πόσο πλανώνται, όταν μιλούν για θρόνο. Τι θρόνος είναι αυτός, που οι ευθύνης τον κάνουν ηλεκτρική καρέκλα; Δεν ησυχάζω ούτε στιγμή. Ψέματα ζητήματα φορτίζουν την ψυχήν συνεχώς. Ο κόπος πόλως και ο δρόμος τραχύς. Θα αντέξω; Ό,τι θέλει ο Κύριος...». Οι πρώτες γραμμές αυτές στο ημερολόγιο από τον Επίσκοπο πια Νικόλαο δικαίων τον τίτλο της παρούσης ενότητας. Και η στιχομυθία με τη μητέρα του ένα χρόνο μετά την εκλογή του ως Μητροπολίτου Χαλκίδος υπερθεματίζει: «Απόψε σκέπτομαι τον χρόνον, τα γεγονότα, τη μαρτυρική ζωή. Γεθσημανή.» «Μα θα πεθάνης απ' τον κόπο, μου είπε η μητέρα το μεσημέρι... Μα ήλθαμε για να πεθάνωμε εδώ. - Ε, τότε μια καλή ώρα ας δώση ο Θεός, απήντησε».

Παρ' ότι εθεωρούσε τον εαυτό του μη ικανό για την εκκλησιαστική διοίκηση και την δημιουργία φιλανθρωπικών έργων, εν τούτοις ανταπεκρίθη λίαν επιτυχώς και ευδοκίμως εις αμφοτέρους τους τομείς με την ενίσχυση του Κυρίου. Αγκάλιασε, πρώτιστα, με ειλικρινές ενδιαφέρον και επίμηση ως πατέρα τον προκάτοχό του Μητροπολίτη Γρηγόριο, τον οποίο ηυχαιστείτο να διακονή ταπεινά «διαζωννύμενος λεντίω» (καθαριότητα, πλύσιμο ποδιών, κοπή ονύχων κ.λπ.)

Οι μαθηταί, οι νέοι (σπουδασταί-φοιτηταί), τα ορφανά, οι φυλακισμένοι, οι υπερήλικες, οι μοναχοί, οι ιερείς ήταν οι κύριοι και άμεσοι στόχοι πνευματικής συμπαραστάσεως και προσφοράς. Εκκλησιαστικές νεανικές κατασκηνώσεις, Ορφανοτροφείο θηλέων, Οικοτροφείο αρρένων, Γηροκομείο, Δημοτικό Σχολείο (του ορφανοτροφείου αρρένων), σπίτια Γαλήνης, Κέντρα νεότητας, Εκκλησίες κτίσθηκαν και ελεποτήρησαν, χάρις στην ακοίμητη μερίμνα του Επισκόπου Νικολάου. Χριστιανικά έντυπα, βιβλία, εγκύκλιοι, επιστολές σε νέους σπουδαστάς και φοιτηταί, φυλλάδια ιδικά του και συνεργατών του έτρεφαν πνευματικά τον λαό του Θεού και ιδιαίτερα την νεότητα, στην οποία είχε επικεντρώσει το ενδιαφέρον και την αγωνία της.»

Η βίαιη εκθρόνιση και η ασθένειά του

Όστόσο, το έργο αυτό το θεάρεστο διακόπηκε βίαια με τις Συντακτικές Πράξεις του δικτάτορα Ιωαννίδη που διέταζαν τον πρώτο Επίσκοπο Νικόλαο να εγκαταλείψει το ποιμνίό του. Και σαν να μην έφτανε η εκθρόνιση ήρθε και η δοκιμασία της ασθένειας. Να, πώς σχολιάζει ο νυν Μητροπολίτης Κυθήρων Σεραφεΐμη την αξιομίμητη στάση του Χαλκίδος Νικολάου απέναντι σ' αυτές τις δοκιμασίες: «Το πρώτο, δηλαδή την βίαιη και άδικη

εκθρόνιση, που δεν είχε κανονικά ερείσματα, ούτε έγινε ύστερα από κανονική διαδικασία, αλλ' εβασίζετο σε δυο συντακτικές πράξεις, το αντιμετώπισε μεν με ηρεμία ψυχής και ακακία (πιστεύσατε, έλεγε, σ' ένα Πνευματικό, δεν νοιώθω τίποτε το κακό στην ψυχή μου για τους δώκτας, είμαι ήρεμος ψυχικά), αλλά και το εσθλίτευσε ως δεινή και ολέθρια επέμβαση του «Καίσαρος» στα εκκλησιαστικά και δεινή συμφορά στα εκκλησιαστικό σώμα. «Τίνες νομίζουν ότι η αντίδρασις είναι για να μη χαθούν οι θέσεις. Ταλαίπωρο! Το αντικανονικό με καίει. Πληρώνονται όσοι στηρίζονται στον Καίσαρα...». Και αργότερα με λόγιο για τον σταυρό της Εκκλησίας έγραψε: «Τα της Ελλαδικής Εκκλησίας όχι απλώς είναι μια θλίψις αλλά μία κατάθλιψις...». Όρθιος, με πολλή παρρησία εσημείωνε εκείνη τη θλιβερή εποχή ως εκπύτως πια (6.8.1974): «Βεβαίως υπάρχει η μέθοδος και είναι πολύ παλαιά... "αεί προς τους κρατούντας αποκλίνειν"... Είναι όμως μια τακτική, η οποία δεν είναι στα μέτρα μου. Είμαι αμαρτωλός μα οι γονεΐς μου με έμαθαν να προχωρώ όρθιος, έστω κι αν γίνωμαι στόχος. Ο Επίσκοπος ο εις τόπον Θεού ή Χριστού ιστάμενος οφείλει να είναι η εσταυρωμένη αλήθεια. Αυτός είναι το στόμα και η έκφρασις της αγωνιώσης τοπικής Εκκλησίας και έχει χρέος αυτήν την αγωνία να την εκφράζη έστω κι αν πέση. Επίορκος ποτέ δεν θα είμαι. Η Ορθοδοξία είναι διάλογος. Εάν σιωπήσωμεν, τότε εγκαθιδρύομεν ένα Παπισμόν εις την Ανατολήν...»

Το δεύτερο γεγονός, δηλαδή το φρικτό μαρτύριο της επώδυνης αρρώστιας του το αντιμετώπισε με την δύναμη και την ελπίδα του πιστού, αγιοπρεπώς. «Στήλωνε τα μάτια ψηλά στην εικόνα του Κυρίου που ήταν στο θάλαμό του κι έλεγε απ' την καρδιά του βαθειά «Σ' ευχαριστώ Θεέ μου για την τιμή που μου κάνεις» και συμπλήρωνε: «Ο Κύριος που με εδόξασε πάνω στη γη, πρέπει τώρα να με δοκιμάση». Στο κρεβάτι του πόνου, του αφορήτου πόνου, δεν εμποδιζόταν από το να αγαπά και να συμπάσχη με τους συνασθενείς του Νοσοκομείου. Έλεγε στην πονεμένη μάνα θαυμάζοντας την ανοχή της δίπλα του «Διάβασε μητέρα την παράκλησι για τον άρρωστο του διπλανού θαλάμου που χειρουργείται σήμερα». Και άλλοτε ερωτούσε με ενδιαφέρον για τους άλλους ασθενείς και με ευγένεια για την εργασία στο νοσοκομείο.»

Από το βιβλίο του Αρχιμ. Σεραφεΐμη Στεργιούλη (νυν Μητροπολίτου Κυθήρων) «Μια Φιλοκαλική Μορφή», Εκδόσεις «ΤΗΝΟΣ», σελ. 23, Αθήνα 2004 (Στο επόμενο φύλλο μας ακολουθεί το τέλος)

Επιστολή

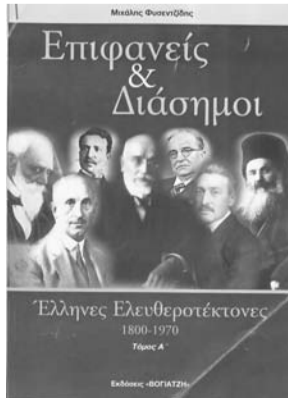
συνέχεια από την 3η σελίδα

να τον προβάλλουν ευκαιρώς ακαίρω και μάλιστα να τοποθετούν την φωτογραφία του στα εξώφυλλα των βιβλίων των, προκειμένου να παρουσιάσουν την μασονία ως αθώα περισσότερο και ότι οι μασόνοι δεν αποτελούν μόνο την αφόκρεμα της κοινωνίας, αλλά και της Εκκλησίας και μάλιστα του καθαρότερου μέρους της, δηλαδή των αγίων, και γενικώς να είναι κατά το δη λεγόμενο «μέσ' την τρελή χαρά» δια την ανέλιπτι συμπίρρευσι, στο θέμα του Χρυσοστόμου Σμύρνης, των δύο θρησκειών, της μασονίας δηλαδή και της «Εκκλησίας» σας.

Επειδή, Πατέρες, η Εκκλησία δεν είναι ιδιοκτησία ουδενός, ούτε πολύ περισσότερο έχουν δικαίωμα κάποιοι να την οδηγούν αυθαίρετως και κατά το ίδιον θέλημα ή τα θελήματα των σκοτεινών δυνάμεων και προκειμένου να προστατευθούν οι απλοί και αθώοι χριστιανοί, οι οποίοι όπου ιδούν στην Εκκλησία εικόνα και φωτοστέφανο βάζουν ανεξέταστα μετάνοια και αποδίδουν τιμή

στον Χριστό δια μέσου των αγίων, σας αποστέλλω την παρούσα επιστολή με την ελπίδα ότι θα κατανοήσετε το τραγικό αδιέξοδο στο οποίο, δια της αγιοποίησης του Χρυσοστόμου Σμύρνης, οδηγηθήκατε και ως εκ τούτου θα θελήσετε να τοποθετήσετε τα πράγματα στην κανονική τους θέση. Τους αγίους δηλαδή με τους αγίους, τους μασόνους με τους μασόνους, τους αιρετικούς με τους αιρετικούς, τους εθνομάρτυρες με τους εθνομάρτυρες κ.λπ. Εν εναντία περιπτώσει θα συνειδητοποιήση πολύ καθαρώτερα ο λαός του Θεού ότι ο αγώνας των Ορθοδόξων θα εστιάζεται στο εξής όχι εναντίον των εξωτερικών εχθρών της Εκκλησίας, αλλά εναντίον των εσωτερικών,

δηλαδή εναντίον σας, διότι δια των έργων σας αποδείξατε και αποδεικνύετε καθημερινώς ότι η μόνη σας οσχέ με τον Χριστό και την Εκκλησία είναι η εξωτερική σας εμφάνισι. Είναι πρωτάκουστο και πρωτοφανές να υπάρξη μεταξύ της Ορθοδοξίας και της μασονίας, δηλαδή μεταξύ του Χριστού και του διαβόλου, του σκότους και του φωτός, ένας κοινός κρίκος και σύνδεσμος και μία συμπόρευσι, ειρήνη και αλληλοπερικύρρωσι σε βαθμό που να μην συγκινήθη ούτε από την προβολή του αγίου σας στα εξώφυλλα των βιβλίων των μασόνων, δηλαδή σε βαθμό αφασίας.

Είναι σα να διεκδικούμε συγχρόνως εμείς και οι Παπικοί σαν γνήσιο τέκνο μας και εκφραστή της Παραδόσεως μας τον αγ. Γρηγόριο τον Παλαμά, τον αγ. Μάρκο τον Ευγενικό, τον Θωμά τον Ακινάτη,

την Τερέζα και τον Στέπνιτς. Αντιλαμβάνεσθε ότι στην Ορθοδοξία και διη στο αγιολόγιο δεν υπάρχουν ιπποκένταυροι και γοργόνες, ούτε καν ονομάζονται Ορθόδοξοι αυτοί οι οποίοι επρόδωσαν την πίστι και μετεπίδωσαν, έστω και κρυφά, σε άλλη θρησκεία.

Για οιαδήποτε διευκρίνησι ή συζήτησι είμαι πάντοτε στη διάθεσί σας. Σας αποστέλλω σε φωτοτυπία το εξώφυλλο του προαναφερομένου νέου βιβλίου των μασόνων μαζί με το κεφάλαιο το οποίο αναφέρεται στον Χρυσόστομο Σμύρνης. Αυτά καθώς και την παρούσα επιστολή θα τα κοινοποιήσω προς πάσα κατεύθυνσι δια την ενημέρωσι και αφύπνισι του λαού του Θεού.

Κοινοποιείται:

Εφημερίδες - έντυπα εκκλησιαστικά, Ι. Μητροπόλεις - Ι. Μονές

Ευχομαι επί τω νέω έτει κάθε πνευματική ευφορία και αφύπνισι.

Ιερομόναχος Ευθύμιος Τρικαμινιάς

ΣΟΥ ΜΙΛΑΩ, ΜΕ ΑΚΟΥΣ!

Διώκτη μας,

Σας πήρανε μυρωδιά και οι Υπουργοί με τα αίματά σου πόθεν έσχες σας και αναγκαστήκατε δυστυχώς να ενδώσετε στην πίεσή τους. Σας αντίδωρο σας έδωσαν το ποσοστό του ειδικού τέλους ακίνητης περιουσίας (ΕΤΑΚ) της εκκλησιαστικής περιουσίας. Άθλιος συμβιβασμός... Προσοχή μη θιγεί η προσωπική περιουσία των «ακτημόνων»... των «εις τύπον και τόπον Ιησού Χριστού»...!!! Είναι εμετικό να βλέπει κανείς εκκλησιαστικούς άρχοντες να αυτοπροβάλλονται ως «χρυσόμυγες», εν μέσω οικονομικής κρίσεως, σε κλίμα φτώχειας και ανεργίας...

Βλέπω στο διαφημιστικό σου περιοδικό ότι υπερηφανεύεσαι για τις επισκέψεις στην ιστοσελίδα σου μεγάλου αριθμού αναγνωστών. Δεν σου αποκρύπτω ότι πολλά κλικ έπασαν από μένα κοιτάζοντας πότε, τέλος πάντων, θα κατεβάσεις εκείνη την κατάπτυστη ανάρτηση για τη δικαστική καταδίκη αγωνιζομένων. Πέρασαν μήνες και μήνες εντούτοις με χαιρεκακία την προβάλλεις για εκφοβισμό!!! Άραγε, σου περιποϊεί τιμή να διαλαλεις και να κοκορεύεσαι ότι: «εγώ ο δεσπότης τρέχω στα κοσμικά δικαστήρια και καταδικάζω πιστούς, το δε τρόπαιο της νίκης μου το περιφέρω στον ιστοχώρο!!!» Η όλη φάση θυμίζει τους αιμοσταγείς σφαγείς που περιέφεραν τα κομμένα κεφάλια των αντιπάλων τους...

Με την ευκαιρία, διώκτη μας, βγάλε εκείνη την επικέτα «βιβλιοπωλείο», αυτή την αμαρτωλή ιστορία που στοίχησε στη Μητρόπολη χιλιάδες ευρώ και μετά...έκλεισε. Αλλά και εκείνη η μίζα των 50 εκατομμυρίων δραχμών για την ανέγερση του «στοιχειωμένου» μοναστηριού στον Πυργετό, για το οποίο τόσος θόρυβος έγινε στα κανάλια, τελικά τι έγινε; Ο παπα-Γιάννης (Βελησιώτης) τελικά αθώωθηκε και μάλιστα, απ' ότι πληροφορούμαι, δικαιώθηκε και από το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο με αποζημίωση υπέρ του, σημαντικού χρηματικού ποσού που πρέπει να καταβάλλει το Ελληνικό Δημόσιο.

Περιμένω να δω για τα εκατομμύρια που βρέθηκαν ως έλλειμμα στο παγκάρι της Αγίας Παρασκευής Τεμπών τι απέγινε. Μετά την καταδικαστική απόφαση των ενόχων, ως πρόεδρος, δεν έπρεπε να κάνεις τις προβλεπόμενες από το Νόμο ενέργειες, για να μπουν τα χρήματα στο ταμείο; Βλέπω τους ενόχους να κυκλοφορούν ελεύθεροι, όπως ελεύθερα κυκλοφορούν και διάφορες φήμες γιατί δεν

άνοιξαν το στόμα τους να μιλήσουν... Κάποιοι τελικά δεν πρέπει να λογοδοτήσουν γι' αυτό το σκάνδαλο;

Πάντως, μιας και ο λόγος το έφερε για τα Τέμπη, τώρα που έκλεισε ο δρόμος λόγω κατολισθήσεων, σε βλέπω πολύ προβληματισμένο και στενοχωρημένο. Όχι βέβαια επειδή φοβάσαι πως ίσως να έπαθε ρωγμές η σπηλιά όπου έμεινε ο πατήρ Ευθύμιος Τρικαμηνάς, όσο γιατί «έκλεισε» το παγκάρι της Αγίας Παρασκευής από επισκέπτες-προσκυνητές...!!! Λέγεται ότι σκέφτεσαι να προσφύγεις στη δικαιοσύνη κατά παντός υπευθύνου και να απαιτήσεις αποζημίωση για διαφυγόντα...έσοδα.

Με την ευκαιρία, τώρα που θυμήθηκα, εκεί που έχεις αναρτήσει τις ειδήσεις για τις δίκες των αγωνιζομένων, δεν κάνεις τον κόπο να αναρτήσεις και τις αποδείξεις ότι επέστρεψες τα χρήματα που πήρες στην αρχή της αρχιερατικής σου καριέρας από τον έρανο υπέρ του Παναγιού Τάφου;

Συνεχίζεται η πτώση της ΑΕΛ, όλο και προς το χειρότερο, λόγω των στενών σχέσεών σου με υψηλό παράγοντα της ομάδας. Αυτή κι αν είναι...γκαντεμιά!!!

Διάβασα κάπου ότι καρδινάλιος τόνισε «ότι οι ομοφυλόφιλοι δεν μπορούν να μπουν στη Βασιλεία του Θεού». Δεν βγήκε ένας από σας στα ΜΜΕ να πει τη γνώμη της Εκκλησίας για το επίμαχο αυτό θέμα. Τουναντίον παλιότερα η επίσημη Εκκλησία ζήτησε από την Αρχή Προστασίας Προσωπικών Δεδομένων να εξαιρεθούν οι Μητροπολίτες από την κριτική της προσωπικής τους ζωής, ακόμη και για ηθικής φύσεως σκάνδαλα!!! Ευτυχώς απορρίφθηκε το αίτημα και δεχθήκατε ένα «ηχηρό ράπισμα» με ένα μνημειώδες κείμενο-απάντηση της Αρχής.

Τελειώνοντας, διώκτη μας, άκουσα και κάτι που με άφησε έκπληκτο. Ωστόσο, αυτοί που μου το είπαν γελούσαν με την έκπληξή μου. Είναι δυνατόν; Άκουσον, άκουσον! Τα χρήματα που συγκέντρωσε εραρική επιτροπή για την ανέγερση Ιερού Ναού τα έπαιξε...στο Χρηματιστήριο!!! Τώρα δεν έχουν χρήματα ούτε για να φτιάξουν τις κολώνες του νάρθηκα. Μεγάλο σκάνδαλο για τον κόσμο που δίνει από το υστέρημά του. Περιμένουν οι πιστοί ενημέρωση από τον υπεύθυνο φορέα, που δεν είναι άλλος παρά η Μητρόπολη. Ή κάνω λάθος;

(Υπογράφει την ανωτέρω ανοικτή επιστολή ο ίδιος αγωνιζόμενος Χριστιανός που κρατά ψηλά τη σημαία του αγώνα για μια Εκκλησία ζώσα και ελεύθερα)

**ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ
Ι.Μ. ΛΑΡΙΣΑΣ ΚΑΙ ΤΥΡΝΑΒΟΥ**

Ο Μητροπολίτης Λάρισας και Τυρνάβου κ. Ιγνάτιος στο μήνυμά του για τον έρανο «Ημέρα της Αγάπης» του Δεκεμβρίου – με κουπόνια στις Ενορίες – που δημοσιεύθηκε στον τοπικό τύπο, έγραφε μεταξύ των άλλων: «Ο συγκεκριμένος έρανος έχει καθιερωθεί από την Εκκλησία της Ελλάδος εδώ και αρκετά χρόνια, με μοναδικό του στόχο τη συγκέντρωση κάποιου χρηματικού ποσού, το οποίο βοηθάει ώστε οι φτωχοί, οι άνεργοι ... συμπολίτες να περάσουν τις εορταστικές ημέρες αξιοπρεπώς ... Ό,τι δώσετε θα ευλογηθεί, αφού περάσει μέσα από Εκκλησία ...».

Στις 23 Δεκεμβρίου δημοσιεύθηκε στον τοπικό τύπο επίσης ανακοίνωση της Μητρόπολης με τίτλο: «ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΑΥΤΕΣ ΤΙΣ ΗΜΕΡΕΣ ΣΕ ΑΠΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΙΔΡΥΜΑΤΑ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΔΕΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ Ι.Μ. ΛΑΡΙΣΗΣ». Από το κείμενο της αντιγράφομε τα ακόλουθα αποσπάσματα: «Συνολική ποσότητα 2.000 δεμάτων μοιράστηκε χθες σε απόρους όλων των ενοριών της Ι.Μ. Λαρίσης και Τυρνάβου ... ώστε να μη λείπει από κανένα να χρησιμοποιηθεί το τραπέζι ... Τα δέματα περιελάμβαναν επίσης και κρέας παράλληλα με προσφορά χρημάτων. Τα χρήματα και το κρέας ήταν προσφορά της Λογίας, Φιλαδελφίας και Αλληλεγγύης της μητρόπολης και των ενοριακών λογίων Φιλαδελφίας ... Δεν συμπεριλαμβάνονται οι σπιζόμενοι του συσσιτίου της Μητρόπολης, προς τους οποίους θα διανεμηθεί πλούσιο φαγητό για όλες τις άγιες ημέρες και δέμα με τα αγαθά των ημερών. Ακόμα θα δοθούν ενδύματα και παιχνίδια για τα μικρά παιδιά ...».

Η τοπική Εκκλησία δεν θα λησμονήσει τα δύο μεγάλα Νοσοκομεία της πόλης, τις Δικαστικές Φυλακές, τη θεραπευτική κοινότητα «Έξοδος», το Κέντρο Ατόμων με Αναπηρίες, τα παιδιά των πολύτεκνων ιερέων, τους αναγνώστες, τους ιεροπάιδες, το γηροκομείο «Παναγία Αρμενιώτισσα», το «Κρίκειο Ορφανοτροφείο, πολλούς ακόμη φτωχούς, ανήμπορους και ασθενείς γέροντες, καθώς και νέους απόρους φοιτητές».

Σε νεότερη επίσης ανακοίνωση της Μητρόπολης γράφηκε: «Τη Δευτέρα, 28 Δεκεμβρίου, ο δεσπότης θα επισκεφθεί την Παιδιατρική Κλινική του Γενικού Νοσοκομείου Λάρισας και τις Φυλακές για να μοιράσει δώρα στα νοσηλευόμενα παιδιά και δέματα στους τρόφιμους της Φυλακής». Δεν έγινε ωστόσο η κατά πάγια τακτική συνηθισμένη επιβεβαίωση της Μητρόπολης με νέα ανακοίνωση στον τοπικό τύπο, συνοδευόμενη και με το πειστήριο της σχετικής φωτογραφίας, εκτός από τη διανομή δώρων στα παιδιά των πολύτεκνων ιερέων.

Κατά τα φαινόμενα τα φιλανθρωπικά ιδρύματα και τα φυσικά ενδεχομένως πρόσωπα που αναφέρονται στις παραπάνω ανακοινώσεις της Μητρόπολης έμειναν μάλλον φέτος «εκτός νυμφώνος». Σε ανάλογες περιπτώσεις ο θυμόσοφος λαός μας αποφαινεται με τις φράσεις: «Όπου ακούς πολλά κεράσια, πάρε μικρό καλάθι» και «Με το τάξιμο δεν χαλιέται κανείς, αλλά με το δώσιμο».

Για την ασκούμενη φιλανθρωπία της Μητρόπολης εύλογα προβάλλουν για απάντηση τα ακόλουθα ερωτήματα: Η προσφορά βοήθειας προς τους έχοντας ανάγκη συνανθρώπους μας για να ευλογηθεί πρέπει να περάσει μέσα από την Εκκλησία; Δεν ευλογείται αλλιώς από Τον πανταχού παρόντα Κύριο Ιησού Χριστό; Σε τι ύψος ανήλθε το χρηματικό ποσό που πρόσφερε η Μητρόπολη στις Ενορίες για προσθήκη κρέατος στα δέματα τροφίμων προς τους φτωχούς; Η προσωπική μας ωστόσο έρευνα σε τρεις Ενορίες ήταν αρνητική γιατί ούτε κρέας πρόσθεσαν στα δέματα που μοίρασαν ούτε χρήματα γι' αυτό το σκοπό τους δόθηκαν από τη Μητρόπολη. Πόσα χρήματα δαπανήθηκαν από τη Μητρόπολη για ενδύματα και παιχνίδια των παιδιών των σπιζόμενων στον «Επιούσιο»; Ποιος είναι ο συνολικός αριθμός των φυσικών προσώπων που βοηθήθηκαν χρηματικά και πόσα χρήματα διατέθηκαν συνολικά;

Ο αριθμός των 2.000 δεμάτων που μοιράστηκαν φέτος (πέρυσι προσδιορίστηκαν σε 2.500) δεν είναι υπερβολικός; Και των 230 σπιζόμενων στον «Επιούσιο» έναντι των 180 πέρυσι ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα; Προσέρχονται, αλήθεια ακόμη, κυρίες με Ι.Χ.Α και κόμμωση για να πάρουν φαγητό επειδή, κατά την εξήγησή του πρώτου υπεύθυνου ιερέα σε ερώτηση εθελόντριας τραπεζοκόμου, σπουδάζουν παιδιά και πρέπει να τους μένουν χρήματα; Οι διάφορες δεξιότητες που γίνονται στην αίθουσα του «Επιουσίου» από ποιάς πηγής εσόδων καλύπτονται; Και εκείνη η Φιλόπρωτη Αδελφότητα Κυριών γιατί διαλύθηκε πριν καλά-καλά

στερεώσει;

Απαντήσεις βέβαια δεν πρόκειται να δοθούν. Υπάρχει όμως ο Θεός που βλέπει, ακούει και θα κρίνει όταν έρθει η κατάλληλη ώρα. «Μπορεί να αργεί αλλά δε λησμονεί» αποφαίνεται ο θρησκευόμενος λαός.

Κατά παρέκβαση σημειώνομε ότι θα αποτελούσε σημαντική παράλειψη αν δεν γράφαμε ότι οι νέοι της Ενορίας των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου επί ευκαιρία της εορτής των Χριστουγέννων επισκέφθηκαν, συνοδευόμενοι από τον πνευματικό πατέρα – προϊστάμενο ιερέα του Ναού τους –, την Παιδιατρική Κλινική του Πανεπιστημιακού Νοσοκομείου της πόλης και προσέφεραν δώρα σε όλα τα νοσηλευόμενα παιδιά. Ότι στην Ενορία των Αγίων 40 Μαρτύρων για σειρά δεκαετιών με πρωτοβουλία του προϊστάμενου του Ναού ιερέα λειτουργούν συσσίτια για απόρους χωρίς εράνους και επιχορηγήσεις αλλά με αυθόρμητες εθελοντικές προσφορές των απλών ανθρώπων. Και ότι ιδιωτική επιχείρηση πρόσφερε κρέας για απόρους. Ευχόμεσθε να έχουν τη Χάρη και την Ευλογία του Θεού.

Κατά γενική εκτίμηση το φιλανθρωπικό έργο της Μητρόπολης κρίνεται ως πενιχρό σε σχέση με τα πάρα πολλά έσοδά της. Μόνο από τα ετήσια έσοδα του προσκυνήματος της Αγίας Παρασκευής Τεμπών διατίθενται για τη Λογία της Μητρόπολης το 22% και υπέρ των Ευαγών Ιδρυμάτων το 15%. Το ποσοστό αυτό το έτος 2005 ανήλθε αντίστοιχα σε 74.113,05 ευρώ και 50.531,62 ευρώ. Σημαντικά ποσά εισπράττει και από τα άλλα τρία προσκυνήματα (Αγίων Ραφαήλ Νικολάου και Ειρήνης Ομορφοχωρίου, Παναγίας Αρμενίου και του Αγίου Βησσαρίωνα στην ομώνυμη πλατεία της πόλης). Από τον ετήσιο έρανο της «Αγάπης» του περασμένου Δεκεμβρίου 2009 περιήλθαν στη Λογία της Μητρόπολης 49.439,33 ευρώ και στις όλες τις ενορίες συνολικά 91.815,91 ευρώ.

Επίσης ενισχύεται από τους δώδεκα μηνιαίους δικοφύρους εράνους στους Ναούς, τις συχνές φιλανθρωπικές εκδηλώσεις σε κοσμικά κέντρα και

Λέσχες των Ενόπιων Δυνάμεων με εισιτήρια εισόδου, διακινούμενα από τις Ενορίες και τη Μητρόπολη. Με τη συμπλήρωση 15ημέρου από τον έρανο του περασμένου Δεκεμβρίου άρχισε η δημοσίευση στον τοπικό τύπο ανακοίνωσης της Μητρόπολης «Για εκδήλωση στηρίξης ενδέν την Τρίτη 12 Ιανουαρίου στις 6.30 το απόγευμα στο Ξενοδοχείο Διβάνη Παλλάς ... Προσκλησεις διατίθενται από τις ενορίες». Ο εισπρακτικός

τομέας, κατά τα φαινόμενα, αποτελεί προτεραιότητα της Μητρόπολης.

Αξίζει δε να σημειωθεί ότι οι Ενορίες υποχρεούνται σε τριμηνιαίες χρηματικές εισφορές προς τη Μητρόπολη από τα πενήντά τους έσοδα. Αναλαμβάνουν εκ περιτροπής και τα εβδομαδιαία έξοδα του «Επιουσίου», προπληρώνουν μεγάλο αριθμό αντιτύπων εκάστου τεύχους του διαφημιστικού περιοδικού του έργου της Μητρόπολης «Το Τάλαντο» (Έκδοση του Γραφείου Νεότητας) και των ημερολογίων της Μητρόπολης. Και αναγκάζονται να τα διανέμουν δωρεάν επειδή δεν υπάρχει ενδιαφέρον αγοράς από τους εκκλησιαζόμενους.

Ας κατανοήσει επιτέλους ο δεσπότης κ. Ιγνάτιος ότι οι Ενορίες αντιμετωπίζουν δυσκολίες ανταπόκρισης στις λειτουργικές δαπάνες των Ναών και ας μετριάσει τις απαιτήσεις του. Ας συνειδητοποιήσει ότι στο πλήρωμα της Εκκλησίας και στην κοινωνία κυκλοφορεί το ερώτημα πού πηγαίνουν τα τόσα έσοδα της Μητρόπολης;

Ας αντιληφθεί ότι στο προαναφερόμενο ερώτημα οφείλει να δώσει απάντηση. Αν νομίζει ότι όλα γίνονται νόμιμα και κανονικά ας δημοσιοποιεί τους απολογισμούς εσόδων και εξόδων όλων των διαχειριστικών ταμείων εκάστου έτους της Μητρόπολης ή ας καλέσει όργανα της Υπηρεσίας Ειδικών Ελεγχών ή ορκωτούς λογιστές να διενεργήσουν τους προβλεπόμενους διαχειριστικούς ελέγχους. Και όχι βέβαια τους οικονομικούς επιθεωρητές της Αρχιεπισκοπής που πριν αρχίσουν τον έλεγχο ετοιμάζουν την έκθεση «έκφρασης ικανοποίησης και συγχαρητηρίων γιατί η λογιστική αποτύπωση και η ουσιαστική διαχείριση διενεργούνται κανονικά και τίμια».

«Ίδου η Ρόδος, ίδου και το πήδημα» κατά τον Αίσιωπο. Ας το αποτολμήσει.

Η σήλη αυτή, όσο το επιτρέπει ο Θεός, θα συνεχίσει να καταγράφει γεγονότα και να αναζητεί την Αλήθεια.

(Α.Κ.)

Ο ΑΤΛΑΣ

π. Γεωργίου Καλακανίδα, Πρωτοπρεσβυτέρου,
πρώην Εκπαιδευτικού

Στις 18 Ιανουαρίου η Αγία μας Εκκλησία τιμά τη μνήμη του εν Αγίοις πατρός ημών Αθανασίου του Μεγάλου, Πατριάρχου Αλεξανδρείας.

Οι μεγάλοι

Πολύς θόρυβος γίνεται σήμερα για τα ονόματα, τη ζωή και τη δράση των μεγάλων. Ο Τύπος και τα άλλα μέσα Μ.Μ.Ε. δια των οποίων ενημερώνεται η κοινή γνώμη, ασχολούνται με τα είδωλα του κόσμου, τους κατά κόσμον μεγάλους και προβάλλουν και τις πλέον μικρές και ασήμαντες πλευρές της ζωής τους. Κρίνουν με κοσμικά και γήινα κριτήρια και δια τούτο οι κατά κόσμον μεγάλοι λάμπουν για λίγο σαν μικρές πυγολαμπίδες και ύστερα σβήνουν. Δεν διαρκεί για πολύ η λάμψη τους και δεν αντέχει στη ροή του χρόνου η μεγαλοσύνη τους.

Δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και με τους άλλους, τους ολίγους, τους ελάχιστους, τους πραγματικά μεγάλους, που κοσμούν το πνευματικό και ιδεατό στερέωμα της Εκκλησίας και της ιστορίας, που απέβησαν όχι μικρές πυγολαμπίδες, αλλά μεγάλοι πνευματικοί ήλιοι και άσβεστα πνευματικά ετερόφωτα της Τρισηλίου Θεότητος. Πρόκειται για τα εκλεκτά δημιουργήματα της θείας χάριτος, που διακρίθηκαν για την υποδειγματική ζωή τους, αγάπησαν πάνω απ' όλα τα πρόσωπα και τα πράγματα του κόσμου, τον Κύριο και την Εκκλησίαν του. Αγώνισθηκαν έως θανάτου και θυσιάσθηκαν, χάριν του Κυρίου και της Αληθείας του.

Απέβησαν ήρωες, θύματα, μάρτυρες. Όπως ο Κύριός μας ανέβηκε τον ανηφορικό Γολγοθά, κατά παρόμοιο τρόπο και «οι του Κυρίου» επάλαιψαν στη ζωή τους, ανέβηκαν το Γολγοθά τους και κατά συνέπεια δοξάστηκαν, έγιναν μεγάλοι. Ένας απ' αυτούς τους μεγάλους και θαυμαστούς είναι και ο Πατριάρχης Αλεξανδρείας, ο Πατέρας και Διδάσκαλος της Εκκλησίας μας, ο Μ. Αθανάσιος.

Ο Άρειος

Δύσκολη και ταραγμένη η εποχή του Μ. Αθανασίου. Συμπίπτει με την εποχή που η Αγία μας Εκκλησία πολεμούσε τη λαίλαπα του Αρειανισμού, ο οποίος είχε εξαπολύσει και απειλούσε να δηλητηριάσει με το δηλητήριο της πλάνης ποιμένες και ποιμνιο. Επί μισό αιώνα η Αγία μας Εκκλησία πάλευε με την πλάνη του Αρείου, ο οποίος αρνιόταν τη θεότητα του Χριστού, επί της οποίας στηρίζεται το μεγαλειώδες οικοδόμημα του χριστιανισμού, η αιωνιότητα της Εκκλησίας μας και η βεβαιότητα της σωτηρίας των πιστών.

Ο Άρειος ήταν χειρότερος και του Ηρώδου και του Νέρωνος. Διότι όλοι οι δώκτες και οι πολέμιοι του Χριστού πολεμούσαν την Εκκλησία απ' έξω, ενώ ο Άρειος πολεμούσε την Εκκλησία μας από μέσα. Οι δώκτες του Χριστού θανάτωσαν τους μαθητές του Χριστού, ενώ ο Άρειος ήθελε να θανατώσει τον ίδιο το Χριστό. Αν ο

Ιούδας είχε ένα συναγωνιστή στο έγκλημά του, αυτός ήταν ο Άρειος. Δικαίως ειπώθηκε ότι «ο μισόκαλος Διάβολος, όταν εξήλθε του Ιούδα, εισήλθεν εις τον Άρειον».

Ο Άτλας

Ο Διάβολος δια του Αρείου πέτυχε να παρασύρει στις πλάνες του πολλούς εκ των πιστών, αλλά και πολλούς εκ της τάξεως του κλήρου και των αρχόντων της πολιτείας. Διάκονοι, πρεσβύτεροι επίσκοποι, αυτοκράτορες στρατηγοί και άλλοι αξιωματούχοι προσεχώρησαν στην παράταξη του Αρείου. Υπήρξε δε εποχή κατά την οποία η κακία, η πονηρία και η μοχθηρία καθιέρωσαν, η αίρεση κατέλαβε όλους σχεδόν τους θρόνους και τα θυσιαστήρια των ορθόδοξων και ο Μ. Αθανάσιος εφαινότο ότι έμεινε μόνος αυτός να αγωνίζεται εναντίον των πολλών. Και όταν του είπαν ότι απέμεινε μόνος απάντησε: «Αθανάσιος εις εναντίον όλου του κόσμου!» Τότε απέβη ο σύλος της ορθοδοξίας, όπως ψάλλει η Εκκλησία μας. Τότε κατέστη ο Άτλας και κράτησε στους ρωμαλέους ώμους του τον πολύφωτο ουρανό της Εκκλησίας του Χριστού. Τότε απέβη, κατά τον Άγιο Γρηγόριο, το Θεολόγο «ο

αγιώτατος οφθαλμός» της οικουμένης και διέκρινε σε όλο το βάθος της τη φρίκη της κακοδοξίας των αρειανών. Δεν πτοήθηκε, δεν είπε «εγώ θα βγάλω το φίδι από την τρύπα; Ας αγωνιστούν άλλοι!». Όπως πολλοί και σήμερα, προφασισόμενοι, αρνούνται το δρόμο του Σταυρού (τον αγώνα, δηλαδή) και προτιμούν να αναπαύονται και να πορεύονται στα Θαβώρ της ζωής, (καταλαμβάνοντας αξιώματα και απολαμβάνοντας ηρεμία, πλούτο, δόξα).

Οι διωγμοί

Ο Μ. Αθανάσιος αγωνίστηκε κατά της πλάνης του Αρείου με παρηρσία και ακαταμάχητο ζήλο. Στον αγώνα του συγκρούστηκε με ισχυρούς αυτοκράτορες, τους οποίους διάφοροι κόλακες παρέσυραν, αλλά και με πολλούς επισκόπους και πρεσβυτέρους. Ο κίνδυνος του σωματικού αλλά και του ηθικού θανάτου ήταν καθημερινός. Ουδείς εκ των πατέρων της Εκκλησίας μας είδε να εξαπολύεται εναντίον του τέτοια εκστρατεία συκοφαντιών, όπως ο Μ. Αθανάσιος. Και ουδείς εκ των Πατέρων της Εκκλησίας υπέστη τόσους διωγμούς, τόσους κόπους και τόσες ταλαιπωρίες, όσες ο Μ. Αθανάσιος, ο ήρωας αυτός της Ορθοδοξίας.

Μετά την Α' Οικουμενική Σύνοδο, κατά την οποία καταδικάστηκε ο Άρειος και η διδασκαλία του, συμπάχησαν όλοι οι αιρετικοί, για να εξοντώσουν το Μ. Αθανάσιο. Χάλκευσαν διάφορες συκοφαντίες, για να κλονίσουν στα μάτια των πιστών το κύρος του Μ. Αθανασίου απ' ενός και απ' ετέρου να πείσουν τον αυτοκράτορα ότι ο Άγιος Αθανάσιος είναι ο υπαίτιος της αναρχίας. Και τούτο, διότι ο Μ. Αθανάσιος ηρνεύτο να δεχτεί σε κοινωνία τον Άρειο, ο οποίος υπέγραψε και ομολογία πίστεως,

αλλά με πολλή μεθοδικότητα απέφυγε τα επίμαχα σημεία της διδασκαλίας του, για τα οποία και τον καταδίκασε η Α' Οικουμενική Σύνοδος. Ανυποχώρητος ο Άτλας της πίστεως οδηγείται σε δίκες, υφίσταται δοκιμασίες, υπομένει το μαρτύριο της συκοφαντίας και τέλος βαδίζει το δρόμο της εξορίας. Από τα 46 χρόνια της αρχιερατείας του τα 17 περίπου τα έζησε στην εξορία, μακράν του προσφιούς του ποιμνίου. Εξορίστηκε συνολικά 5 φορές, επειδή αγωνιζόταν για την Ορθοδοξία χωρίς υποχωρήσεις και περιστροφές και σκοπιμότητες.

«Και θανάτων ζή»

Απέβη, έτσι, ο αγιώτερος των αγίων. Συνδυάζοντας αγία ζωή και αγωνιστικότητα, πράγμα σπάνιο για την εποχή μας, που πρυτανεύει ο υπολογισμός και η σκοπιμότητα. Απέβη για τους πιστούς τύπος ενάρετου ανδρός και ολοκληρωμένης πνευματικής προσωπικότητας, εις τρόπον, ώστε το όνομα του να αποβή ταυτόσημο της αρετής, όπως λέγει ο Άγιος Γρηγόριος, ο Θεολόγος: «Αθανάσιον επαινών, αρετήν επαινέσομαι. Ταυτόν γαρ εκείνον τε ειπείν και αρετήν επαινέσαι». Ο δε Ύμνωδός εξαίρων την προσωπικότητα του ανδρός λέγει: «Αθανάσιον και θανάτων ζην λέγω. Οι γαρ δίκαιοι ζώσι και θετηκότες». Ναι, αγαπητοί μου, ο Μ. Αθανάσιος, αν και απέθανε ως άνθρωπος πριν από δεκαέξι και μισό περίπου αιώνες, εν τούτοις εξακολουθεί να ζή. Ζει στους ουρανούς, όπου αναπαύεται εν χώρα δικαίων. Ζει στη Γη, όπου τιμάται και δοξάζεται υπό των ευσεβών χριστιανών. Ζει στον κόσμο των γραμμάτων, όπου μελετώνται τα αθάνατα συγγράμματα του. Ζει ακόμη στις καρδιές των φλογερών αγωνιστών και προμάχων της Ορθοδοξίας, τους οποίους εμπνέει, κατευθύνει και ενθαρρύνει στον αγώνα τους.

Και σήμερα...

Ιδιαίτερα σήμερα, οπότε ζούμε σε πονηρές και δύσκολες ημέρες, κατά κοινή ομολογία, οπότε πολεμείται και χλευάζεται η Ορθοδοξία και περιφρονούνται, πολεμούνται και διώκονται οι υπέρμαχοί της, είναι ανάγκη να προβληθεί περισσότερο το παράδειγμα του Μ. Αθανασίου, αλλά και να μελετηθεί λεπτομερέστερα η αγία ζωή του. Και τούτο, διότι, ενώ και σήμερα υπάρχουν Άρειοι και Μακεδόνιοι και Νεστόριοι, ενώ υπάρχουν αιρετικοί και άθεοι, που πολεμούν την Ορθοδοξία, ενώ υπάρχουν Κωνσταντίοι, Ιουλιανοί και Ευσέβιοι, οι οποίοι εν τω προσώπω αθέων και ασεβών αξιωματούχων της πολιτείας, αλλά και ολιγοπίστων, αδιάφορων και συμφεροντολόγων εκπροσώπων της Εκκλησίας, διευκολύνουν τον πόλεμο των απίστων και των αιρετικών, αλλά και υποσκάπτουν τα θεμέλια της Ορθοδοξίας, εν τούτοις δεν υπάρχουν Αθανάσιοι, για να αγωνισθούν ηρωικώς υπέρ της πίστεως.

Ανάγκη, λοιπόν, να εμπνευσθούν από το παράδειγμα του Μ. Αθανασίου περισσότεροι επίσκοποι, περισσότεροι ιεροκήρυκες και εφημέριοι, περισσότεροι διάκονοι και μοναχοί και φλογερόι λαϊκοί, για να αναλάβουν αγώνες υπέρ της πολεμούμενης Ορθοδοξίας, έστω κι αν ο αγώνας τους απαιτήση και θυσίες. Αυτή είναι η καλύτερη τιμή και τα ωραιότερα στεφάνια στη μνήμη του ήρωα της Ορθοδοξίας, του Μ. Αθανασίου...

Η Θεοτόκος

Η Παρθένοσ Μαρία είναι το αριστούργημα και το καλλιτέχνημα της αγάπης του Θεού για τον άνθρωπο και τον κόσμο. Μέσα στην έρημη, άβατη και άνυδρη γη, στην «κοιλιά του κλαυθμώνος», ανάμεσα στα «αγκάθια και τα τριβόλια της γης» (Γεν. γ' 18), και μέσα στα ζιζάνια των Ιουδαίων, η Παρθένοσ σαν «τριαντάφυλλο πλημμύρισε με το θεϊκό της άρωμα τα σύμπαντα» και γέμισε τα πέρατα με «ευωδία Χριστού».

Η Εύα ήταν το δημιουργήμα της αγάπης του Θεού για τον Αδάμ. Η δεύτερη Εύα, η Θεοτόκος ήταν το δημιουργήμα της αγάπης του Θεού για την ανθρωπότητα ολόκληρη. Με την ανυπακοή της η Εύα δεν μπόρεσε να γίνει «μητέρα πάντων των ζώντων» και αποδείχθηκε μητέρα όλων των νεκρών.

Η Παρθένοσ έγινε μητέρα όλων των πιστών γιατί πρώτη πίστεψε, όπως μαρτυρεί η Ελισάβετ, αποκαλώντας την «μακαρία η πιστεύσασα ότι έσται τελείωσις τοις λελαλημένοις αυτή παρά Κυρίου» (Λουκ. α' 45).

Η Παρθένοσ είναι η μητέρα όλων των χριστιανών γιατί οι χριστιανοί είναι «αδελφοί» του Υιού του Θεού της, όπως ο Κύριος μετά την Ανάστασή Του ονομάζει «αδελφούς» τους μαθητές Του:

«Απαγγείλατε τοις αδελφοίς μου ίνα απέλθουσι εις Γαλιλαίαν κακει με όψοντα» (Ματθ. κεφ. 10)

Η αειπαρθενία της Θεοτόκου αποτελεί την αιώνια καθιέρωσή της στο ρόλο της Μητέρας όλων των ανθρώπων. Γι' αυτό και η παναγία μορφή της έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις και καλύπτει την παγκόσμια ιστορία. Το τρισδιάστατο της αειπαρθενίας της Θεοτόκου έμελλε να υπερνικήσει τις δύο διαστάσεις του χώρου και του χρόνου. Η Θεοτόκος αποδείχθηκε η Πύλη εισόδου των ανθρώπων στον Ουρανό. Κοντά της οι άνθρωποι βρίσκουν την «πόρτα» που οδηγεί στη ζωή και στο φως του ουρανού, στον Κύριο Ιησού που είπε: «Εγώ ειμί η Θύρα· δι' εμού εάν τις εισέλθη σωθήσεται και εισελεύσεται και εξελεύσεται και νομήν ευρήσει» (Ιω. ι' 9). Γι' αυτό η ορθόδοξη Εκκλησία δέχεται ότι ο δρόμος της σωτηρίας του ανθρώπου περνάει «δια της Πύλης», που είναι η θερμή προστασία και μεσσησία της Θεοτόκου. «Ταισ πρεσβείαισ της Θεοτόκου, Σώτερ, σώσον ημάς».

Όταν ο Θεός θέλησε να έρθει κοντά μας, σμίκρυνε το μέγεθος του και «κένωσε» το θείο μεγαλείο της δόξης του, και η Θεοτόκος που κλήθηκε να γίνει «τόπος σκηνώματος της δόξης του» μπόρεσε να χωρέσει τον «αχώρητο» και να κρατήσει στην άχραντη αγκαλιά της τον Ύψιστο.

Ο Κύριος μέσα στο «νοητό παράδεισο» τη Θεοτόκο αναδημιούργησε τον Αδάμ, χρησιμοποιώντας εντελώς νέα υλικά, όχι τώρα «χουν από της γης», αλλά την άχραντη σάρκα της Παρθένου, που την ένωσε με τη θεία φύση του Υιού και Λόγου. Έτσι δημιουργείται μία καινούργια ανθρώπινη ύπαρξη, όπως γνωρίσαμε στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, να διαθέτει εκτός από την αυθεντικότητα, και άλλες τελειότητες και χαρίσματα, όπως η υπερφυσική γνώση, η αγιότητα, αναμαρτησία, η υπερφυσική δύναμη και θέωση.

Στο εργαστήριο της Θεοτόκου δεν αναπλάστηκε μόνο ο άνθρωπος, οντολογικά και ηθικά, αλλά και ολόκληρη η φυσική δημιουργία. «Χαίρε δι' ης νεουργείται η Κτίσις» ψάλλει ο μινωδός. Και ο ι. Δαμασκηνός λέει ότι «δια της Θεοτόκου, ο κτίστης πάσαν την κτίσιν προς το κρείττον μετεστοιχείωσεν».

Ο δοξασμός της Θεοτόκου, ειδικότερα, σημαίνει ότι ο Θεός και Υιός της την τοποθέτησε «εκ δεξιών του», στην πρώτη δηλαδή τιμητική θέση μετά από Αυτόν. Η έκφραση «εκ δεξιών» του Χριστού φανερώνει, ότι στην Παναγία δόθηκε θρόνος βασιλικός, εξουσιαστικός και κυβερνητικός. Η Παναγία «μετέχει της δόξης του Υιού της, βασιλεύει μετ' Αυτού, διευθύνει παρά το πλευρό του τις τύχες της Εκκλησίας και του κόσμου και μεσσητεύει για όλους σ' Εκείνον».

Η Θεοτόκος είναι ο μόνος άνθρωπος που μπορεί να κατανοήσει, να συμπαρασταθεί, να δώσει διέξοδο στα αδιέξοδα για να βρει ο άνθρωπος τη χαμένη πατρίδα.

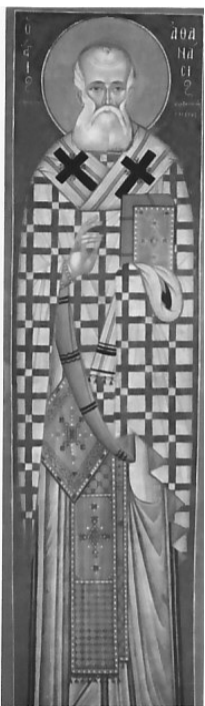
Είναι «πάντων θλιβομένων η χαρά».

Άπειρα είναι τα θαύματά της που αναφέρονται στη διατροφή φτωχών και πεινασμένων ανθρώπων. «Στην προστασία σου έχει εγκαταλειφθεί ο φτωχός, ορφανώ συ ήσθα βοηθός» (Ψ. 9, 35).

Η προστασία της Παναγίας εκτείνεται και έξω, στην καθημερινή ζωή, ιδιαίτερα στις ώρες ανάγκης και δύσκολες περιστάσεις γίνεται το δεξί χέρι των πιστών, που είναι η μόνη και ακαταγώνιστη προστασία τους. Επισκιάζει και σκεπάζει τους πιστούς νύχτα και μέρα, «από παντός πράγματος εν σκότει διαπορευομένων και από συμπτώματος και δαιμονίου μεσημβρινού» (Ψ. 90, 6).

Είναι φτωχά και ανεπαρκή τα λόγια μας για να εκφράσουμε την ευγνωμοσύνη που της οφείλουμε και της αρμόζει. Γι' αυτό θα κλείσουμε το συνοπτικό αυτό αφιέρωμα με την ευχή να σκεπάζει, να φρουρεί και να φυλάγει από την αμαρτία, τις μεθοδείες του Διαβόλου και κυρίως από τους εσωτερικούς εχθρούς την πατρίδα μας, την Εκκλησία μας και κάθε χριστιανό που ελπίζει και προστρέχει σ' Αυτήν με καρδιά συντριμμένη και ταπεινωμένη.

Βλαχάκης Ευαγγελος συν/χος εκπ/κος.

«ΜΑΣ ΕΚΑΝΑΝ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝΩ ΔΕΝ ΗΜΑΣΤΑΝ»

Έχουν βαλθεί να ξεθεμελιώσουν ό,τι έχει απομείνει και κρατάει σε ενότητα τούτο το λαό και τη χώρα.

Δε θα ασχοληθούμε με τους διάφορους κουλτουριάρηδες που γράφουν ό,τι γράφουν, εν ονόματι της ... δημοκρατίας, αλλά με τους ανθρώπους που κατέχουν θέσεις κλειδιά στην πολιτεία και εκκλησία και διαμορφώνουν την κοινή γνώμη και ιδιαιτέρως των νέων μας.

Είχαμε γράψει παλαιότερα (Μάιος 2007) για την κ. Ρεπούση και την ομάδα της, σχετικά με το ανιστόρητο βιβλίο της ιστορίας της ΣΤ Δημοτικού Σχολείου, που μεταξύ των άλλων ανέφερε - ούτε λίγο ούτε πολύ - ότι οι Έλληνες στην καταστροφή της Σμύρνης δεν σφαγιάστηκαν από τους Τούρκους αλλά πέθαναν από ... συνωπισμό στην παραλία, στην προσπάθειά τους να φύγουν!!

Μετά τη γενική κατακραυγή αναγκάστηκε η Κυβέρνηση να το αποσύρει. Εξ αιτίας δε αυτού του γεγονότος η τότε Υπουργός Παιδείας κ. Μ. Γιαννάκου δεν εκλέχθηκε ξανά βουλευτής.

Γράψαμε και για τον καθηγητή κ. Θάνο Βερέμη, πρόεδρο του Εθνικού Συμβουλίου Παιδείας ότι ξεστόμισε φρικτά λόγια - όπως αναφέρει ο καθηγητής κ. Νεοκλής Σαρρής - «ο Βερέμης - τονίζει ο κ. Σαρρής - είπε ότι στη Μικρά Ασία δεν έγιναν γενοκτονίες χριστιανικών πληθυσμών από τους Τούρκους. Μόνον βιαιοπραγίες έγιναν αλλά και από τις δύο μεριές. Εγώ είχα παππού στρατιωτικό και μας έλεγε για τις βιαιοπραγίες που έκαναν οι Έλληνες, στρατιώτες εναντίον των Τούρκων. Μια γενοκτονία έχει γίνει -κατά τον κ. Βερέμη- και αυτή είναι η γενοκτονία των μουσουλμάνων και των Εβραίων της Τριπολιτσάς από τους Έλληνες...».

Αλήθεια, δεν είναι απίστευτο να λέγονται αυτά από έναν πρόεδρο και μάλιστα του Εθνικού Συμβουλίου της χώρας μας λαοπολογώντας σε βάρος των ηρωικών αγωνιστών Κολοκοτρώνη, Νικηταρά κ.α. που θυσίασαν τα πάντα για την απελευθέρωση της πατρίδας μας;

Δραστηριοποιούμενος επίσης ο κ. Βερέμης είχε εισηγηθεί - όπως ο ίδιος δήλωσε στη δημοσιογράφο κα Χαρά Καλημέρη (ΗΜΕΡΗΣΙΑ) - η μεταρρύθμιση της Β/θμιας Εκπαίδευσης να περιλαμβάνει την αύξηση των ωρών διδασκαλίας σε πολλά μαθήματα, πλην των θρησκευτικών, των οποίων μεθόδεσαν την κατάργηση.

Κι εδώ εξ αιτίας της μεγάλης αντίδρασης το κακό κάπως σταμάτησε.

Έρχεται και ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος να ... «ξεφωνήσει» στον ενθρονιστήριο λόγο του το πρωτόκοστο: «... Δυστυχώς οι δύο λαοί - Έλληνες και Τούρκοι - δέκοψαν την υπερόχνη συμβίωση των 400 χρόνων, όταν ξεσηκώθηκαν κάτι ξεβράκωτοι το 1821 και δημιούργησαν τις γνωστές προστριβές ...».

Και τελευταία, με το διορισμό της κας Θάλειας Δραγώνα σαν ειδικής γραμματέα στο ευαίσθητο Υπουργείο - άλλοτε Εθνικής - Παιδείας και μάλιστα στον Τομέα Εκπ/κού Σχεδιασμού και Εκπ/σης Ελληνοπαίδων, καταφέρεται άλλο ένα πλήγμα στην καρδιά της δύσμοιρης Ελλάδας διότι η κυρία είναι επικίνδυνα ακατάλληλη, κυρίως δε για το πόστο αυτό του Υ.Π., όταν με τα γραπτά της ομολογεί ότι δεν είναι Ελληνίδα - «δεν είμαστε Έλληνες, αλλά μας ... έκαναν» - και συνεπώς

δεξ» και καλεί τους ομοθρήσκους του σε ... πόλεμο κατά των γκαιοσύρηδων.

Ούτε πώς βρέθηκε ως συνεργάτιδα στο Κ.Ε.Σ.Π.Ε.Μ. Ροδόπης η κόρη του Ντεντέ, Τουγτσέ και ο ανεψιός του Εβρέν, καθώς και ποιες είναι οι αποδοχές τους από το πρόγραμμα.

Ούτε το ότι σε σεμινάριο που πραγματοποιήθηκε τον Ιούνιο του 2007 στην Κομοτηνή είχαν καλεσμένους μόνο μουσουλμάνους δημοσιογράφους και κανέναν Έλληνα χριστιανό. Κι ακόμη ότι ο μόνος καλεσμένος για το χαιρετισμό ήταν ο τότε μουσουλμάνος βουλευτής της Ν.Δ. Ιλχάν Αχμέτ - γνωστός για τις ακραίες θέσεις του σε βαθμό να διακηρύσσει παντού ότι είναι Τούρκος. Πρόσφατα μάλιστα διατυμπάνιζε ότι εάν βγει αρχηγός της Ν.Δ. ο κ. Σαμαράς, θα έφευγε από το κόμμα - πράγμα που έκανε.

Μπορούμε να αναφέρουμε αρκετά ακόμη αλλά σταματούμε για να ασχοληθούμε με την ειδική γραμματέα του Υπ. Παιδείας κ. Θάλεια Δραγώνα και τα γραφόμενά της.

Στο βιβλίο που συνέγραψε με την Άννα Φραγκουδάκη και με τον τίτλο «Τί είναι η πατρίδα μας;» αναφέρονται τρομακτικά ανθελληνικές απόψεις με αποκορύφωμα τα παρακάτω:

«Είναι ρατσιστικό να δηλώνουμε ότι είμαστε Έλληνες. «Μας έκαναν Έλληνες ενώ δεν ήμασταν».

«Η ελληνική ταυτότητα δεν υπήρχε πριν από τον 19^ο αιώνα. Δημιουργήθηκε εξωθεν σε εποχή έντονου εθνικισμού και επεκτατικού ιμπεριαλισμού.

«Ρατσιστής είναι ακόμη όποιος αποσιωπά τη σημασία, την τεράστια δύναμη, την έκταση και το κύρος της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

«Επεκτατική εθνική πολιτική» ήταν η επανάσταση των Ελλήνων του 1821.

«Εθνικιστικές τάσεις κρύβει η επιθυμία να διδάσκει η αρχαία ελληνική γλώσσα στη μέση παιδεία και τόσο άλλα.

Στο βιβλίο «Ελλάδα-Τουρκία, πολιτής και έθνος-κράτος» που εκδόθηκε το 2006 υπό την αιγίδα του πανεπιστημίου Μπονάτζι της Κωνσταντινούπολης και επιμελήθηκε με τον Τούρκο καθηγητή κοινωνιολογίας Φαρούκ Μπιρτέκ προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα σχολικά βιβλία της Ιστορίας, της Γλώσσας και της Γεωγραφίας πρέπει να αλλάξουν διότι διαμορφώνουν στους Έλληνες μαθητές μία «ψευδοιστορική και απατηλή ταυτότητα». Και επιδιώκουν την πλήρη αποδόμηση της ελληνικής παιδείας, αφού έτσι δικαιώνονται απόλυτα οι ανθελληνικοί ισχυρισμοί των Τούρκων.

Η Ακαδημία Αθηνών στις 19 του περασμένου μήνα συνεδρίασε σε ολομέλεια όπου και τέθηκαν από γνωστό Ακαδημαϊκό τα ... ανδραγαθήματα της κας Δραγώνας. Η συζήτηση ήταν έντονη ώστε ορισμένα μέλη να εκφράσουν την αγανάκτησή τους ζητώντας από την ηγεσία του ανώτατου πνευματικού ιδρύματος της χώρας μας να παρέμβει στην Κυβέρνηση, γιατί δε επιτρέπεται η κ. Δραγώνα να παραμένει άλλο στο Υπουργείο Παιδείας και να έχει την ευθύνη της διαπαιδαγώγησης των νέων μας.

Από τη Γενεύη της Ελβετίας ο δρας Nicolas Katoy έστειλε επιστολή διαμαρτυρίας στον Πρόεδρο της Δημοκρατίας κων Κάρλο Παπούλια αναφέροντας τα εξής:

Κύριε Πρόεδρε της Δημοκρατίας, από τη Γενεύη της Ελβετίας απευθύνουμε σε σας, τον πρώτο Έλληνα, το εξής ερώτημα: Είναι δυνατόν, η γυναίκα αυτή (η κ. Δραγώνα), η οποία ομολογεί ότι ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΛΗΝΙΔΑ, να είναι γενική γραμματέας της ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ και να παρέχει γνώσεις στα παιδιά μας; Είστε υπεύθυνος να μας απαντήσετε: Εάν δεν είμαστε Έλληνες, τί είμαστε; Εσείς και ο κ. Πρωθυπουργός οφείλετε μια απάντηση εις την οποία θα δώσουμε ευρεία δημοσιότητα σε όλη την ομογένεια των «ΜΗ ΕΛΛΗΝΩΝ» και κυρίως στις ΗΠΑ, Καναδά, Αυστραλία και Ευρώπη.

Επίσης, ο παγκοσμίως μουσικιστής κ. Μ. Θεοδωράκης σε επιστολή του προς την κ. Δραγώνα γράφει ενδεικτικά τα παρακάτω:

ΣΚΟΤΩΝΕΤΕ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΜΑΣ ...

Επιχειρείτε να κατεδαφίσετε τις ιδέες που συμβολίζουν οι λέξεις ΕΛΛΑΔΑ, ΠΑΤΡΙΔΑ, ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.

Ολόκληρη την απαντητική επιστολή θα δημοσιεύσουμε στο επόμενο φύλλο της εφημερίδας μας.

Διόδια έξω από την Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου στο δρόμο προς το Κάιρο, ήταν απαίτηση των Αιγυπτίων δυνάμεων προς τιμήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Επιτυχώς υπάρχουν οι Αιγύπτιοι που είναι περήφανοι τουλάχιστον για τους δικούς μας προγόνους γιατί εμείς σγιά - σγιά καταργούμε την Ιστορία μας, την γλώσσα μας...

μελήθηκε με τον Τούρκο καθηγητή κοινωνιολογίας Φαρούκ Μπιρτέκ προσπαθούν να μας πείσουν ότι τα σχολικά βιβλία της Ιστορίας, της Γλώσσας και της Γεωγραφίας πρέπει να αλλάξουν διότι διαμορφώνουν στους Έλληνες μαθητές μία «ψευδοιστορική και απατηλή ταυτότητα».

«Δεν ασχολούμαστε με αντιδράσεις μειοψηφικών ομάδων», είναι η θέση του γραφείου της υπουργού Παιδείας Άννας Διαμαντοπούλου σχετικά με τις «επιθέσεις» κατά της ειδικής γραμματέως της Θάλειας Δραγώνα, για την αγωνιώδη προσπάθειά της να αποδείξει ότι οι Έλληνες δεν είμαστε απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων. Κατά σύμπτωση τα ίδια έλεγε και η πρώην συνάδελφος της κυρία Γιαννάκου για την ομογλωσσική της Δραγώνα, κυρία Ρεπούση, για τα περι... συνωπισμού το 1922 στη Σμύρνη, συνωπισμού να... μπουν στα πλοία και έτσι... καταπατήθηκαν και σφαγιάστηκαν.

Ευχόμαστε πάντως στην κυρία Διαμαντοπούλου να μην έχει την ίδια κατάληξη που είχε η προκάτοχός της, που ο λαός της Α' Αθήνας (στην ίδια δηλαδή περιφέρεια όπου πολιτεύεται η σημερινή υπουργός Παιδείας) εξαιτίας του ανιστόρητου βιβλίου της ΣΤ τάξης του Δημοτικού την έστειλε στο σπί της.

Και βέβαια οι ανθελληνικές απόψεις της κυρίας Δραγώνα κάθε άλλο παρά επιστημονικές θέσεις εκφράζουν. Και χρήσιμο θα ήταν η υπουργός Παιδείας να εξηγήσει αυτές τις «επιστημονικές θέσεις» της ειδικής γραμματέως της, ότι δεν είμαστε Έλληνες, ποιων τις θέσεις και τα σχέδια εξυπηρετούν; Κι αν είναι δυνατόν το ελληνικό κράτος να εμπιστευθεί σε ένα πολιτικό στέλεχος του υπουργείου Παιδείας με τέτοιες «επιστημονικές απόψεις» τον τομέα του σχεδιασμού εκπαίδευσης των ελληνοπαίδων, που είναι η αρμοδιότητα της κυρίας Δραγώνα;

Εφημ. «Το Παρόν»

Ο ΘΕΣΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Ιερός είναι ο σκοπός της φροντίδας για τη σωματική και πνευματική ανάπτυξη του ανθρώπου, διότι από αυτήν εξαρτάται η ζωή του ανθρώπου, η πρόοδος της κοινωνίας και του έθνους. Λέχτηκε ότι, αυτός που έχει στα χέρια του την παιδεία μπορεί να κάνει ένα λαό να μεγαλοουργήσει ή να τον σβήσει από το χάρτη του κόσμου. Η εξουσία γενικά είναι «διάκονος του Θεού για το καλό των ανθρώπων», κατά τον απόστολο Παύλο. Δεν νοείται εξουσία για το κακό των ανθρώπων. Όταν συμβαίνει το τελευταίο τότε δεν έχουμε υπηρέτη του ανθρώπου αλλά δήμιό του. Πολιτικά, για να εκφραστούμε κι έτσι, έχουμε φασισμό του χειρίστου είδους. Η ιστορία και η παράδοσή μας θέλει την παιδεία μας στο δρόμο του Θεού, όχι βέβαια του ΜΑΤΣ της Μασωνίας, αλλά του Αγίου Τριαδικού Θεού. Το Σύνταγμα της Ελλάδας είναι αφιερωμένο «Στο όνομα της Αγίας και ομοουσίου και Αδιαιρέτου Τριάδος» και η Παιδεία αποτελεί βασική αποστολή του κράτους και έχει σκοπό την ηθική, πνευματική, επαγγελματική και φυσική αγωγή των Ελλήνων, την ανάπτυξη της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης (η υπογράμμιση δική μας) και τη διάπλασή τους σε ελεύθερους και υπεύθυνους πολίτες. Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια υποχρεούμαστε συνειδησιακά να κινούμαστε και όχι σε ό,τι μας σερβίρει η Ευρωπαϊκή Ένωση (Ε.Ε.) με τον άκρατο οικονομικό φιλελευθερισμό (φυσιοκρατία: ζούγκλα) και πολύ περισσότερο με την επερχόμενη λαίλαπα και ισοπεδωτική παγκοσμιοποίηση.

Το ζήτημα της Παιδείας πρέπει να είναι στις πρώτες προτεραιότητες της Πολιτείας, αν θέλουμε να έχουμε ανθρώπους-πολίτες χρηστούς, πρώτους στην προσφορά και τελευταίους στις απολαβές. Να εφαρμόζουν δηλ. το Ευαγγέλιο: «Είναι μακάριο να δίνεις παρά να παίρνεις».

Για ν' αναπτυχθεί το έθνος μας πρέπει να έχουμε ξεκαθαρισμένες απόψεις στο ζήτημα της Παιδείας και καμιά οικονομική θυσία δεν πρέπει να μπαίνει εμπόδιο στο να αποκτήσουμε το εκπαιδευτικό σύστημα που χρειάζεται ο τόπος.

Το πρόβλημα της Παιδείας, κατά τη γνώμη μας χωρίζεται στα εξής επί μέρους προβλήματα:

1. Περιεχόμενο της Παιδείας
2. Καθολικότητα και έννοια της Παιδείας.
3. Τεχνική της Παιδείας.
4. Προσωπικό της Παιδείας.

Ας πούμε λίγα πράγματα για κάθε πρόβλημα ξεχωριστά.

1. Το περιεχόμενο και ο σκοπός της Παιδείας.

Χριστιανικά ποιος είναι ο σκοπός του ανθρώπου στη γη; Ασφαλώς δεν είναι η συγκέντρωση πλούτου! Αυτό το «ιδανικό» είναι επιδίωξη των υλιστών όλων των μορφών. Η τελειοποίηση και η σωτηρία του ανθρώπου είναι, πρέπει να είναι, ο σκοπός του ανθρώπου. Μπορεί η Παιδεία να παραβλέψει αυτό το σκοπό και πολύ περισσότερο να τον αρνείται; Αν συμβαίνει το τελευταίο τότε έχουμε Παιδεία αντιπαιδαγωγική, απάνθρωπη και κάτι χειρότερο.

2. Καθολικότητα και έννοια της Παιδείας.

Η παιδεία πρέπει να είναι κτήμα όλων χωρίς όρους και περιορισμούς. Η κλίση και η προδιάθεση (εσωτερικός παράγοντας) πρέπει να καθορίζει το τι θα γίνει ο άνθρωπος και όχι το πορτοφόλι του πατέρα.

Η Παιδεία ουσιαστικά πρέπει να δίνει: Ήθος και γνώσεις για τον επαγγελματικό καταρτισμό του νέου.

Κανένας άνθρωπος δεν πρέπει να παραδίνεται στην κοινωνία χωρίς όλα τα ηθικά και πνευματικά στοιχεία. Η γενική Παιδεία πρέπει να δίνεται σε όλους τους ανθρώπους από τα πρώτα βήματα της Παιδείας και η εκπαίδευση (ειδική) το σύνολο των επιστημονικών και τεχνικών γνώσεων που είναι απαραίτητες για να δώσουν τον καταρτισμένο επιστήμονα, τεχνίτη, γεωργό, εργάτη κ.α.

3. Τεχνική της Παιδείας

Όλα τα παραπάνω είναι ωραία αλλά πώς θα γίνουν, μπορεί να διερωτηθεί κάποιος.

Κανείς δεν αγνοεί τις δυσκολίες. Όταν όμως συνειδητοποιήσουμε καλά το ηθικό και κοινωνικό κατακλίσημα χρειάζεται γενναία απόφαση. Σήμερα, λόγω της οικονομικής κρίσης καλούμαστε να βοηθήσουμε όλοι για να βγούμε από το οικονομικό αδιέξοδο. Η οικονομική κρίση είναι το αποτέλεσμα της ηθικής κρίσης. Το σύστημα «παράγει εμπόρους» και όχι ιεραποστόλους στη δουλειά. Τι δουλειά κάνεις και πόσα παίρνεις είναι η συνήθης ερώτηση που ακούγεται. Τα ιδιωτικά σχολεία δεν διαφημίζονται για τις επιτυχίες των αποφοίτων τους π.χ. στις θεολογικές σχολές αλλά για τις επιτυχίες τους στις ιατρικές, πολυτεχνικές κ.λ.π. σχολές. Ο λόγος είναι προφανής.

Η πνευματική ηγεσία, με την στενή (κλήρος) και την ευρύτερη έννοια (Ακαδημία Επιστημών, Ανώτατα Πνευματικά Ιδρύματα κ.λ.π.) όση απέμεινε, να αναλάβει την ευθύνη της και να συστρατευθεί σε μια πνευματική επανάσταση. Είναι λυπηρό να δεχόμαστε σήμερα από τους Ευρωπαίους «εταίρους μας» τον χαρακτηρισμό των διεφθαρμένων. Μεγάλη η ευθύνη όλων μας. Η κατάσταση αυτή της «εντατικής» ας γίνει η αφορμή για ένα νέο ξεκίνημα κι αυτό ας γίνει από την Παιδεία.

4. Προσωπικό της Παιδείας

Από όσα είπαμε παραπάνω φάνηκε πια ο σκοπός της Παιδείας. Η σημερινή διάκριση των εκπαιδευτικών σε δασκάλους, καθηγητές, τεχνικούς κ.λ.π. δεν έχει νόημα. Όλοι, ανεξαιρέτως οι εκπαιδευτικοί-παιδαγωγοί πρέπει να είναι επιστήμονες με ήθος και γνώσεις.

Παρενεθτικά θα μπορούσαμε να πούμε ότι κάθε άνθρωπος είναι παρουσία ολόκληρης της κοινωνίας και η κοινωνία έχει συμφέρον και μάλιστα άμεσο να αξιοποιήσει την περιουσία αυτή για το καλό το δικό της.

Μισθολογικές διακρίσεις στις διάφορες εργασίες δεν πρέπει να υπάρχουν σε μια προχωρημένη αναγεννημένη κοινωνία διότι σε όλες τις εργασίες υπάρχει ο άνθρωπος με τις ίδιες ανάγκες: πνευματικές και υλικές.

Χαράλ. Γρ. Κοντός
Δικηγόρος - τ. Καθηγητής Τ.Ε.Ι.

Δυναμική διαμαρτυρία την πρωτοχρονιά με πανώ και με παρουσία κόσμου - παρά το τσουχτερό κρύο - ήταν δυναμική

Τα Θεοφάνεια με μεγάλη συμμετοχή του κόσμου υψώσαμε πανό διαμαρτυρίας για όσα απαράδεκτα συμβαίνουν στο χώρο της εκκλησίας

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΩΣ

(Να ζητήσουμε μετά από 35 έμποινα χρόνια ένα συγγνώμη!)

Μακαριώτατε Προκαθήμενε της Εκκλησίας της Ελλάδος, Σεβασμιώτατοι Ποιμένες και εν Χριστώ αδελφοί,

Ανατρέχω ιστορικά και με φόβο Θεού εις την περίπτωση των δύο Αρχιερέων οι οποίοι κατέλαβαν αντικανονικώς την Επισκοπή του ιερού Χρυσοστόμου. Οι ηρωικοί Ορθόδοξοι Ιεράρχαι εξήλειψαν από τα δίπτυχα τα ονόματά τους έως την στιγμή του θανάτου του Αγίου Πατρός!

Κατατρυχόμενος από εσωτερική ανάγκη και προσωπική ευθύνη απευθύνω εις την αγάπην σας έμποινη πρόταση «τακτοποιήσεως» του «Εκκλησιαστικού ζητήματος», που ταλανίζει την Ελλαδική Εκκλησία από το 1974. Δεν λέγω «επιλύσεως», διότι αυτή η μοιχευοίβασία πρακτικώς δεν δύναται να «επιλυθή» μετά τον θάνατο των περισσοτέρων αδελφών που εξεθρονίσθησαν βιαίως. Το ζήτημα αυτό αποτελεί επίμποινο και ακοίμητο εφιάλτη εις την ιδική μου συνείδηση, και όπως υποθέτω, δίστομο μάχαιρα εις την καρδιά πολλών άλλων, συνυπεύθυνων.

Κατά το έτος εκείνο ένα τμήμα της τότε Ιεραρχίας εξεθρόνισε και απεμάκρυνε δια της εξουσίας, αντικανονικώς και αδικώς, άνευ δίκης, δώδεκα εκλεκτούς αδελφούς, την δε θέσι τους κατέλαβαν μερικοί από ημάς, είτε αμέσως είτε μετά πάροδον κάποιου χρονικού διαστήματος. Έκτοτε, παρήλθαν τριάκοντα και πέντε οδυνηρά έτη και το πρόβλημα παραμένει ως έλκος οξύ επάνω εις το σώμα της Εκκλησίας. Δυστυχώς μερικοί αμετανόητοι νομίζουν ότι το θέμα «επιλύεται» δια του βιολογικού θανάτου των σφαγιασθέντων Ποιμένων. Αντιθέτως! Με τον βιολογικό θάνατο, το πρόβλημα καθίσταται πιο τραγικό, καθ' όσον πλέον ο σφαγεύς, χάνει κάθε δυνατότητα ώστε να εκζητήσει συγγνώμην από το θύμα του. Και το ακόμη μεγαλύτερο δράμα ανακύπτει όταν ο αδικήσας αναχωρεί από την ζωή αυτή άνευ μετανοίας και

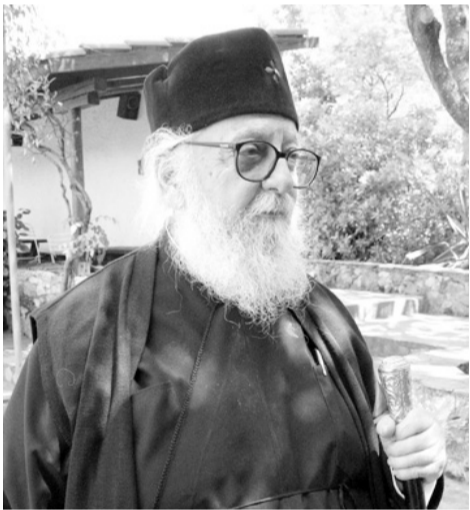
συγγνώμης για τη πράξι του!

Παρά την ιδική μας φαινομενική μακαριότητα και προσπάθεια να απωθήσουμε την ενοχή εις τα αβόλιστα βάθη της καρδιάς μας, παρά την πνευματική πτώσι και έπτωσι, ο Κύριος ύψωσε υπέροχες «Καστροπολιτείες» αμύνης και νομοκανονικότητας. Μοναστήρια, αδελφότητες, ενορίες, κληρικοί, μοναχοί κ.τ.λ., αποτελούν τους υψηλούς πύργους και τις ακατάλυτες επάλξεις αυτών των «Καστροπολιτειών». Εκεί επάνω κυματίζουν σημαίες αληθείας. Εκείθεν σειρήνες αφυπνιστικές φθάνουν μέχρι τα ύτα μας ως εγερτήρια σαλπίσματα πνευματικής αναστάσεως.

Και όμως εις αυτές τας ευλογημένες φωνάς, ημείς εσφραγίσαμε την καρδιά μας και εκλειδώσαμε τα ερμάρια της διανοίας μας. Ο καλός Θεός, όμως, εις την διαρρηύσασαν 35-τίαν ωμίλησε και ομίλει, με άλλους συγκλονιστικότερους και αφυπνιστικότερους τρόπους. Συγκεκριμένα είχομεν ενίοτε φοβεράς εξελίξεις εις ολόκληρο την Ελλαδική Εκκλησία μας. Ενδεικτικώς μνημονεύουμε τα δεινά των Ι. Μητροπόλεων Λαρίσης, Θεσσαλιώτιδος και Αττικής. Καταγράφουμε ακόμη τη τραγική διαπόμπευσί μας με τα Εκκλησιαστικά σκάνδαλα του 2005. Εμφαντικώς τονίζουμε ότι, επίκεντρο των φοβερών αυτών καταστάσεων υπήρξαν πρόσωπα αμέσως συσχετισθέντα με το «Εκκλησιαστικό θέμα». Πιστεύουμε ότι, αυτά όλα, ήσαν αποτέλεσμα της δικαίας θείας Βουλής, δια να μας αφυπνίση.

Επομένως, επί τέλους, την ύστατη ώρα, οφείλουμε να εκδιώξουμε την

θανάσιμο ύπνωσι εκ της διανοίας μας και να ενεργήσουμε δεόντως. Επιτέλους, έστω και με τόση καθυστέρηση ας αναγνωρίσουμε τα διαπραχθέντα εγκλήματα. Άπαντες ημείς που σήμερα ευρισκόμεθα ακόμη εις την ζωή και κάποτε κάποιος από ημάς έσπευσαν να καθήσουν εις θρόνους άλλ οτρίους, ας εκζητήσουμε το έλεος του Κυρίου μας, «δια θερμής και όχι δια ψυχράς χειρός». Εν ταπεινώσει και εν μετανοία αιτούμεθα συγγνώμην από τους Ποιμένες εκείνους τους οποίους ημείς εσταυρώσαμε. Γονατίζουμε μπροστά εις τους ζώντες εξ αυτών. Υψώνουμε ένδακρυς οφθαλμούς προς τους εν τη Επουρανίω Εδέμ επαναπαυομένους. Βάζουμε

δημοσίως βαθεία μετάνοια και προς τον λαό του Θεού τον οποίο εσκανδάλισαμε και επονέσαμε. Σήμερον εκ των δώδεκα, εκτός του εξόριστου Μητρ. κ. Νικόδημου επιζούν έτι ο Μητρ. Κιλκισίου κ. Απόστολος και ο Μητρ. Στατών κ. Σεραφείμ. Εκζητούμε λοιπόν ταπεινώς και εν μετανοία συγγνώμην εκ των

τριών τούτων Συνε-

πισκόπων μας. Οι ευρισκόμενοι ακόμη εν ζωή, και προσωπικώς αδικήσαντες, είναι οι ακόλουθοι:

Μητρ. Θεσσαλονίκης (πρ. «Αλεξανδροπόλεως») Άνθιμος.

Μητρ. «Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς» Προκόπιος.

Μητρ. «Παραμυθίας» Τίτος.

Μητρ. «Τρίκκης» Αλέξιος.

Μητρ. «Μεγάρων» Βαρθολομαίος.

Μητρ. Γουμηνίσσης Δημήτριος (πρ. «Λαρίσης»).

Μητρ. «Λαρίσης» Ιγνάτιος.

Μητρ. «Θεσσαλιώτιδος» Κύριλλος.

Μητρ. «Μεσογαίας» Νικόλαος.

Μητρ. πρ. «Χαλκίδος» Χρυσόστομος.

Μητροπολίτης πρ. «Θεσσαλιώτιδος» Θεόκλητος.

πρ. Μητρ. «Αττικής» Παντελεήμων (και πρ. «Ζακύνθου»).

Οφείλουμε άπαντες, ως Ιεραρχία, και κυρίως οι ππαίσαντες να αποδείξουμε εμπράκτως ότι δεν επαχύνθη η καρδιά μας και δεν επορώθη η διάνοιά μας. Να αποδεχθούμε την ενοχή και να διακηρύξουμε την πρωτοφανή αδικία. Πάραυτα να ανακαλέσουμε την αντικανονική απόφασι των εκθρονίσεων των πονεμένων Ποιμένων. Επί πλέον, και κατά μείζονα λόγο, να χαρακτηρίσουμε ανύπαρκτα τα λεγόμενα «επιτίμια ακοινωνησίας», τα

οποία αδικώς και αντικανονικώς επενοήθησαν και εξετοξεύθησαν. Δυστυχώς, αυτά υπήρξαν φοβερά επιμποιήματα της μικρονοϊκότητός μας και της ενόχου διανοίας μας.

Πάραυτα, να επανέλθη ο Μητροπολίτης κ. Νικόδημος εις την καταταλαιπωρημένη Μητρόπολί του. Είναι ο μόνος εναπομείνας ζών και εξόριστος αδελφός. Να παρακληθή δε ο εν λόγω Αρχιερεύς να τακτοποιήση νομοκανονικώς τα ήδη αποσπασθέντα τμήματα της Ι. Μητροπόλεως του, όπως κατ' αντιστοιχίαν και ο Μητροπολίτης Στατών κ. Σεραφείμ (ενν. χωρίς τον φόβο της μη μερικής αποκαταστάσεώς του ως ... Στατών).

Προσευχόμεθα δε προς τον Κύριο η πράξις μας να έχη αντίκρυσμα και συνέπειες και εις τους πέραν του τάφου αδελφούς. Μαζί με την συνείδησί μας ας επαναπαυθούν και οι ψυχές όσων εμεθόδευσαν τα μη δέοντα. Εξαιρέτως δε οι ψυχές των Προκαθημένων κυρού Σεραφείμ και κυρού Χριστοδούλου, καθότι, ο μεν πρώτος και προεκάλεσε και δεν θεράπευσε την συγκεκριμένη νεοπλασία του σώματος της Εκκλησίας, παρά τις δοθείσες ευκαιρίες, ο δε δεύτερος, ηρηνήθη, αν και ένοχος και συμμετοχος, να επιφέρη την ίασι εις το χρόνιο πνευματικό καρκίνωμα.

Το τραγικό είναι ότι και σήμερα μεθοδεύονται τα μη δέοντα. Μακαριώτατε Προκαθήμενε, παρακαλώ διακόψατε την υπόγειο προσπάθεια που κάνετε. Αυτήν την οποία ξεκίνησε ανεπιτυχώς ο προκάτοχός σας. Μη προωθήτε τον περαιτέρω τεμαχισμό της Ι. Μητροπόλεως Αττικής, εν κρυπτώ και παραβύστω με σκοπό να «τακτοποιήσετε» υμετέρους. Μη αγωνίζεσθε δε και για την μετονομασία αυτής. Προφανώς, μ' αυτούς τους τρόπους δεν «επιλύετε» το πρόβλημα, αλλά το μεταλλάσσετε εις πλέον περίπλοκο. Εν κατακλείδι, και δια την μαρτυρίαν της αληθείας καταγράφεται πώς τόσο οι Αρχιεπίσκοποι κύρους Σεραφείμ και κύρους Χριστόδουλος, όσον και υμείς προσωπικώς Μακαριώτατε υπεσχέθητε πολλάκις και εις πολλούς την «τακτοποίηση» του θέματος. Δυστυχώς, εκτός από άνομες μεθοδείες ουδέν αγαθόν επράχθη επί μακρόν.

Εύχομαι, ο Κύριος μέσα από την ειλικρινή και έμπρακτο συγγνώμη, και την εν ταπεινώσει και αγάπη «αποκατάστασι» (τρόπον τινά) της πολυετούς αδικίας, να μας συγχώρηση, να μας χαρίση την ειρήνη και να καθοδηγή δι' ημών των μετανουησάντων το λογικόν Του ποιμίμιον, εις νομάς σωτηρίους.

**Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ Χ...
Ικέτης του Θείου ελέους
και της σωτηρίας
ολίγον προ του φοβερού
κρητηρίου του Κυρίου.**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

**ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ»
ΔΙΟΡΓΑΝΩΝΕΙ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ «ΒΕΡΣΑΛΛΙΕΣ»
(ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΦΑΡΣΑΛΩΝ) ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ
ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ (21-2-2010) ΚΑΙ ΩΡΑ 18:30 μ.μ
ΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΘΕΜΑ:
[Η «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ]
ΚΑΙ ΟΜΙΛΗΤΗ: ΤΟΝ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟ
Π. ΕΥΘΥΜΙΟ ΤΡΙΚΑΜΗΝΑ**